

ЗА ВІРУ ЄВАНГЕЛЬСЬКУ

Що ви стоїте в одному дусі
й однодушно змагаєтесь
за віру євангельську.
Филип. 1:27

№ 4 (266), квітень 2024

Пасха: перехід від смерті до життя

Очікування Пасхи сповнене відчуттям наближення чогось великого, що може змінити хід подій. Це очікування несе в собі надію на зустріч з чимось новим, радісним і приємним. Пробудження природи навесні нагадує нам про пробудження духовне.

Пасха — це не просто свято воскресіння Христа, це перехід від смерті до життя, від гріха до праведного життя в Бозі.

У Старому Завіті є два прообрази Пасхи:

- **Визволення євреїв з єгипетського рабства.** Бог послав десять покарань на Єгипет, щоб фараон відпустив народ. Перед виходом з Єгипту кожна сім'я мала заколоти ягня і окропити його кров'ю одвірки своїх домів. Ангел смерті, минаючи ці будинки, не забирав первістків. Цей ягня став прообразом Ісуса Христа, який своєю жертвою викупив людство від гріха і смерті.
- **Перехід через Червоне море.** Після виходу з Єгипту євреїв наздоганяли воїни фараона. Бог розступив води моря, і народ пройшов по сухому дні, а єгипетське військо загинуло у водах.

Ці події символізують спасіння, яке дає нам Ісус Христос.

Кожна неділя — це маленька Пасха, адже в цей день ми згадуємо про воскресіння Христа. Пасха — це не просто свято, це спосіб життя.

Якщо ми щиро віримо в Ісуса Христа і намагаємося жити згідно з Його заповідями, то ми вже переживаємо Пасху в своєму житті. Ми не боїмося смерті, адже знаємо, що після неї нас чекає вічне життя з Богом. Ми несемо людям ра-

дість і любов, адже саме цього нас навчав Ісус.

Світ сьогодні потребує Пасхи. Люди втомилися від війн, насильства і несправедливості. Їм потрібна надія і віра в краще майбутнє. І ми, християни покликані нести людям цю надію.

Давайте жити так, щоб кожен день був для нас Пасхою! Щоб ми своїм життям свідчили про любов і милосердя Боже!

Олександр ГЕНІШ,
редактор,

керівник медіа відділу РОО УЦХВЕ

■ Свідчення

Я НАРОДИЛАСЯ в звичайній православній сім'ї у 1975 році у смт. Володимирець, але де ніхто не ходив до церкви. Вперше я почула про Бога, у віці 8 років, коли лежала в лікарні, і дівчинка з віруючої сім'ї нам дітям розказала про Бога, що він на небі, що вона його бачить і він спостерігає за нами. Коли після розвалу СРСР дозволили відвідувати церкву, я почала на великі свята відвідувати православний храм. Але це була просто обрядовість, нікого про Бога я насправді не знала.

Я переїхала у м. Рівне, де працювала на фірмі в центрі міста менеджером з пошуку бізнес-інформації. Так сталося, що у 2006 році, я народила доньку будучи не в шлюбі та вирішила переїхати у смт. Володимирець, бо в мене там були вже літні батьки, які потребували догляду. Мій батько дуже любив читати і в домі завжди було багато різних книг, які він приносив з бібліотеки чи брав у своїх знайомих. Я теж любила читати і вирішила взяти, щось у нього почитати. Це була книга на релігійну тематику. Де автор описував історію православної церкви, коли з'явилися різні православні традиції — поклоніння іконам, хрещення немовлят. І щось перевернулось в мені. Я зрозуміла, що православ'я — це великий обман. І ще, в цій книзі автор писав, що людина повинна відвідувати ту церкву, де вона буде духовно зростати. І зрозуміла, що в православній церкві — я особисто не зростаю ніяк. Я одразу пішла з питаннями до колишнього свого сусіда віруючого з питаннями, які в мене постали. Але його відповіді мене не задовольнили. Але я перестала звертатись до Марії, інших православних святих та цілувати ікони в церкві. Так і дитину свою навчала, що ікони не потрібно цілувати. Це просто традиція, що немає нічого спільного з Богом, але якщо на нас сильно дивляться, то можна поцілувати заради людей.

Проїшло декілька років. І в моєї мами стався інсульт. Її перевели до реанімації. І одного дня, моя старша сестра, яка приїхала допомагати доглядати маму в лікарні, сказала «Лікар каже, що скоріш за все буде кінець, щоб ми запросили священника на всякий випадок». В цей момент, я чітко зрозуміла, що не віддам дияволу свою маму. Я сказала, що добре, я все зроблю сама. Я прийшла в реанімацію і попросила мене пустити до мами. Мене пропустили.

Продовження на стор. 3

Ісус Христос розп'ятий був не раз. Там, на Голгофі, це було уперше. Умер од смерті, може, — від образ, і за життям не пожалів, умерши. А потім розп'яли на полотні, у мармурі, у гіпсі і в граніті. А потім розп'яли його в мені, і розп'яли на цілім білім світі.

І тіло з'їли, кров'ю запили.
Ще рік, чи два, чи десять, чи довіку?
І продавали образ з-під поли,
і не дають умерти чоловіку.
Куди піду? Куди тепер піду?
Де на землі земля обітована?
Казарми в Гефсиманському саду,
І всі народи — як розкрита рана...

Ліна КОСТЕНКО

Мир Божий вам, дорогі брати та сестри!

«Що ви шукаєте Живого серед мертвих? Його тут немає: Він воскрес! Згадайте, що Він сказав вам...» (Лук. 24:5, 6) — такими словами розпочався недільний день в жінок, які прийшли до гробу Ісуса. Такими словами розпочалась нова сторінка історії.

Вітаючи вас зі світлим Днем воскресіння Христового, бажаю звернути вашу увагу на слова ангела.

- 1) Де і як ти шукаєш Ісуса? Де ти хочеш побачити Бога? Не шукай його в мертвих обрядах, в традиціях і переданнях. Бог живий, і Він хоче живих відносин з тобою!
- 2) В Пасхальні дні особливий час для того, щоб заглянути в Біблію і згадати все, що говорив Ісус. Там є написано щось для тебе! Згадай все, що Він говорив, будучи на цій землі. **Згадайте, що Він сказав вам...**

Хочу звернутися також до тих, хто переживає тяжкі життєві обставини. Війна або інші біди забрали ваше щастя. Знайте, що Христос не прожив щасливе життя на цій землі, але Він прожив життя, наповнене змістом. Він посвятив Себе виконанню волі Отця, «Тому й Бог підніс Його понад усе і дав Йому ім'я, вище від усякого іншого імені» (Фил. 2:9-11). Ми створені не для того, щоб прожити життя щасливо. Ми

створені, щоб прожити життя осмислене, переможне, з ціллю. Якщо ти перемагаєш, залишаєшся вірним Богу у своїх бідах, любиш Бога, молишся, живеш для Бога — твоє життя є змістовним, Бог оцінить Його.

Нам усім потрібний Воскреслий Ісус! Факт воскресіння дає нам міцну основу для віри, надії, прояву любові. А в той час, коли горе приходить у твоє життя і смерть заглядає в

очі, коли забирає молодих, надія на воскресіння є єдиною опорою, яка може втримати і допомогти усе пройти.

**Віруймо в Того,
Хто переміг і Воскрес,
Хто живий на вічні віки!
Христос Воістину
воскрес! Він з нами
аж до закінчення віку.**

єпископ, старший пресвітер
УЦХВЕ Рівненщини
Олександр КОТОК

Екстраординарні заходи

Бог «хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання істини» (1 Тимофія 2:4). А через те, що всі люди різні, Господь торує для кожного особливий шлях. Загалом варіації цього шляху безліч, проте переважній більшості людей постійно вдається «уникати» їх, продовжуючи жити і грішити, доки їх не наздожене смерть, або ж все таки вони встигнуть покаятися і повернутися до Господа за земного життя. І деколи це стається за дуже незвичних обставин. Що поробиш, коли по-іншому не вдається... Проте в Біблії можна знайти епізод навернення, який, певно, за незвичністю посів би перше місце. Мова йде про розбійника, який був розп'ятий поруч із Христом і покаявся незадовго до смерті, ставши, фактично, першим християнином.

Його часто наводять як приклад того, що ніколи не пізно покаятися у власних злих вчинках і повернутися до Господа. Одночасно застерігають, що не варто затягувати з часом покаєння, адже в останні хвилини життя можна повестися зовсім по-іншому: не кається перед Богом, а, глузуючи, кидати Йому виклик, як це вчинив інший розбійник, що кричав у муках: «Якщо Ти Христос, спаси Себе й нас!» (Луки 23:39).

Тут мимоволі спадають на думку заяви людей, які в скрутну хвилину починають нарікати на Бога, ставлячи запитання на кшталт: навіщо Він так повівся зі мною (або ж моїми близькими)? Чим я прогнівав Його? Загалом такі питання здебільшого риторичні, тобто не потребують відповіді, бо насправді цих людей взагалі не цікавить Божа думка з цього приводу. Як не цікавила і тоді, коли в них або ж у їхніх близьких було все гаразд.

І цим людям, і розбійникові, який не покаявся, до Бога загалом немає жодного діла, і коли настає скрутна хвилинка, вони за звичкою не звертаються до Нього по допомогу. А тому не варто відкладати навернення до Бога до «кращих», а точніше — «гірших» часів, бо за скрутних обставин, швидше за все, людина діятимете за звичкою, «на автоматі». Тобто жила без Бога, коли все було ніби гаразд, то впорається без Нього, коли спіткає якась лихо. Та навіть коли за скрутних обставин така людина і звернеться до Бога за допомогою й отримає те, що просить, зазвичай після поліпшення ситуації вона повертається до колишнього, звичного життя, тобто життя без Бога. Мотивуючи це тим, що немає проблем — нема чого турбувати Бога, якось обійдуся без Нього. Про вдячність у такому разі нічого й казати...

А як же розбійник, що покаявся, фактично, в останню мить? Річ у тім, що випадок цього розбійника настільки унікальний, що навіть описаний у Біблії. Людина за таких скрутних обставин, зазнаючи страшного болю, зуміла побачити в побитому, знехтуваному, прибитому до хреста Страждальцеві Месію.

Цілком можливо, що цей розбійник не раз до цього шукав Бога. Адже нам невідомо, які обставини привели його до розбійницького життя: легко і просто розмірковувати про людські долі, коли ти здоровий і живеш у достатку, а що ти робитимеш, коли особисто тобі або ж твоїм близьким банально бракуватиме хліба? Крім того, це не був звичайний розбійник, це був повстанець, що боровся з язичниками-окупантами за рідний край, тобто цієї людиною могли рухати мотиви визволення рідної домівки від поневолювачів, а не намагання пожитися за чужий кош.

Проте досить припушуть. У постаті цього розбійника, якого за відсутності імені часто називають розсудливим, слід звернути увагу на один момент: щоб покаятися, йому довелося втратити все, буквально ВСЕ, зокрема і власне життя, час якого вимірювався ліченими хвилинами. Можна здогадатися, що Бог так вчинив тому, що за інших умов він навряд чи покаявся б. Зважаючи на це, може, не варто так затягувати з покаєнням, щоб Господу не доводилося вживати таких екстраординарних заходів і щодо нас.

Михайло ЛУКІН

Як протистояти злу? Притча про кукіль

Чому можливе співіснування доброго Бога, Який є володарем Всесвіту, зі злом? Дати переконливу відповідь на це запитання поки що ніхто не зміг. І я не намагатимуся дати відповідь. Я хочу говорити про те, як згідно з Божим Словом ми маємо жити у світі, де є зло. Прочитаємо притчу Ісуса Христа.

«Іншу притчу подав Він їм, кажучи: Царство Небесне подібне до чоловіка, що посіяв був добре насіння на полі своїм. А коли люди спали, прийшов ворог його, і кукіль між пшеницю насіяв, та й пішов. А як виросло збіжжя та кинуло колос, тоді показався і кукіль. І прийшли господареві раби, та й кажуть йому: Пане, чи ж не добре насіння ти сів на полі своїм? Звідки ж узався кукіль? А він їм відказав: Чоловік супротивник наоців оце. А раби відказали йому: Отож, чи не хочеш, щоб пішли ми і його повиполювали? Але він відказав: Ні, щоб, виполюючи той кукіль, ви не вирвали разом із ним і пшеницю. Залишіть, хай разом обоє ростуть аж до жнив; а в жнива накажу я жінцям: Зберіть перше кукіль і його пов'яжіть у снопки, щоб їх покласти; пшеницю ж спровадьте до клуні моєї» (Мт.13:24-30).

Це єдина притча, після якої учні благали Ісуса Христа пояснити її. Вона була важкою для їхнього розуміння. І як не дивно, але, здається, після тлумачення Божого Сина учні стали розуміти це менше.

«І підійшли Його учні до Нього й сказали: Поясни нам притчу про кукіль польовий. А Він відповів і промовив до них: Хто добре насіння посіяв був, це Син Людський, а поле це світ, добре ж насіння це сини Царства, а кукіль сини лукавого; а ворог, що всіяв його це диявол, жнива кінець віку, а жінці Анголи. І як збирають кукіль, і як палять в огні, так буде й наприкінці віку цього. Пошле Людський Син Своїх Ангелів, і вони позбирають із Царства Його всі спокуси, і тих, хто чинить беззаконня, і їх повкидають до печі огненної, буде там плач і скрегіт зубів! Тоді праведники,

немов сонце, засяють у Царстві свого Отця. Хто має вуха, нехай слухає!» (Мт.13:36-43).

Михайло Булгаков у своєму романі «Майстер і Маргарита» видає ніби іншу євангелію — євангелію від диявола. І в кінці цього твору звучить дуже цікаве запитання від Воланда до апостола Матвія: «Що б робило твоє добро, якби не існувало зла? І як виглядала б земля, якби з неї зникли тіні?»

Президент у своєму інтерв'ю до річниці повномасштабної війни сказав, що найважчим днем

повірите, одні снаряди не долітали до нас, інші — перелітали, а ті, що падали поруч, не розривалися! Як це пояснити, я не знаю. Але з того часу я вірю в Бога!» Тому для когось зустріч із концентрованим злом стає можливою пережити диво, яке свідчить про Бога.

Отже, про що ця притча? Вона нагадує про те, що у світі від першого до другого пришествия зло буде співіснувати з добром, і це сусідство буде неминучим. Більше того, кукіль — це рослина, яка дуже схожа на пшеницю. Було б

був для нього візит у Бучу після деокупації Київської області. «Відвідавши Бучу, я зрозумів, що диявол — не десь там. Він — тут!» — його слова. Тобто ми побачили, що зло — це не щось абстрактне, ефемерне, це щось дуже реальне, втілене перед нашими очима.

Про війну ще говорять, що це концентроване зло. Але війна — не тільки насильство, звірство, це ще й зустріч із добром серед усього цього зла. Коли спілкуюся з військовими людьми, вони розповідають не лише про жахіття, а й про пережиті чудеса. Один чоловік, який до війни не надто переймався питаннями віри в Бога, розповідав, як вони потрапили в оточення в Херсоні. У безвихідній ситуації всі стали на коліна й молилися, як уміли. Каже: «Ви не

дуже просто, якби йшлося про співіснування очевидного зла з очевидним добром. Але мова про те, що зло успішно видаватиме себе за добро, і багато людей віритимуть. Буде не тільки чорне й біле, але й багато відтінків сірого. Апостол Павло попереджає, що диявол не приходитиме в страшній подобі, а прикидатиметься ангелом світла. Ось у чому виклик цієї притчі. Я не чув ще жодного агресора, який прямо сказав би: «Я йду вбивати, грабувати, руйнувати...» Ні, вони завжди кажуть: «Я йду звільняти, спасати!»

Тому ця притча — серйозне попередження синам Царства. Адже постає питання — що нам робити, живучи серед зла? Найприродніша реакція — протистояти злу. Але притча застерігає: чи

■ Новини

30.03.2024 на базі церкви «Добрий Самарянин» с.Зозів пройшла обласна конференція тюремного служіння. Участь брали гурт Авен Езер 2, заступник старшого пресвітера УЦХВЄ Рівненщини Петро Музичук, відповідальний за соціальний відділ Петро Балабак, директор місії «Добрий Самарянин» Ростислав Боришкевич, директор департаменту соціального служіння В'ячеслав Когут, заступник начальника Городищенської колонії №96 (Ярмошук В.) та брати, які відповідальні за тюремне служіння з різних міст: Сарнинщина, Вараш, Костопіль, Рівне, Київ, а також служителі місцевої церкви. Молитву за мир в Україні завершував капелан місцевої церкви.

В церкві «Христа Спасителя» м. Костопіль відбулася підліткове спілкування на тему: «Хто ти? Де ти? З ким ти?» Впродовж зібрання говорили про те, з ким дружать наші підлітки; чи всі друзі впливають на їх позитивно; де вони використовують свій вільний час і з ким; чи ми просто діти віруючих батьків чи ми християни, які знають Свого Небесного Батька. Промовою поділився брат Руслан Кома. На спілкуванні були присутні більше 50 підлітків.

В с. Поляни відбулася районна підліткова конференція на тему «Уроки біблійних підлітків». Спікером конференції був Анатолій Кибукевич. Впродовж дня підлітки засвоїли 5 важливих уроків про етапи життя: знайти Бога; озброїтися; послужити; подолати спокуси; оточити вірними. Також, підлітки отримали відповіді на запитання, які в них виникли впродовж семінару. А ще, мали чудову нагоду поспілкуватися, познайомитися між собою за смачним чаєм та перевірити свої знання під час гри;

31.03.2024 в церкві «Святої Трійці» відбулося вручення сертифікатів про закінчення курсів для вчителів Недільної школи. 42 студенти успішно завершили навчання. Сертифікати вручали ректор Рівненської духовної семінарії і Академії Олександр Трофимчук та єпископ, старший пресвітер УЦХВЄ в Рівненській області Олександр Коток.

В с. Копани відбулося районне молодіжне служіння. Словом настанови та благословінням послужив Степан Євтушенко;

07.04.2024 Церква «Воскресіння» м. Вараш провела захід для сімей зниклих безвісти. Ціллю зустрічі стала підтримка таких сімей, їх утіха через служіння дарами благодаті Божої. Організатори дякують усім, хто долучився до служіння, планують продовжувати й надалі таку благодійну акцію.

Також в церкві «Воскресіння» відбулося свято — шестеро людей приєдналися до Церкви, шляхом прийняття водного хрещення.

Волонтери церкви села Радове доставили три тони вантажу на Чернігівщину. Овочі, консервацію і випічку зібрали жителі сіл Кухче, Радове, Новосілля. Волонтери щиро дякують за небаждущість односельчан, місії «Милосердний Самарянин» на чолі з Андрієм Данчуком та Алексом Калюткою, та сім'ї Миколи та Ірини Парчук за фінансування поїздки.

Заступник старшого пресвітера УЦХВЄ Рівненщини Микола Свірчук, старший пресвітер району Микола Кондратюк та інші пастори відвідали церкву с. Копані, що на Радивилівщині.

В церкві с.Вільбівне, на Острожчині, відбулося чергове районне молитовне зібрання з

участю першого заступника єпископа області Чернушка Олександра, старшого пресвітера району Павла Цинко, Попчука Олександра.

В с. Блажове відбулося молодіжне районне зізне служіння. Словом служили єпископ Олександр Коток та регіональний служитель — Олександр Кузьмич. Брати служителі піднімали такі важливі теми як: «Важливість наближення до Господа» та «Вплив християнської молоді на суспільство». Мали Благословенний Богом час. Після служіння молодь мала можливість продовжити спілкування за чаєм;

08.04.2024 в приміщенні церкви «Божого спасіння», закінчилися курси проповідників Рівненського району. 116 братів отримали сертифікати про закінчення навчання. Сертифікати вручали заступник єпископа області Олександр Чернушок, заступник, завідувач управління освіти Петро Музичук, ректор Рівненської духовної семінарії і Академії Олександр Трофимчук, декан РДСА Роман Мельник;

14.04.2024 заступник старшого пресвітера УЦХВЄ Рівненщини Микола Свірчук відвідав

не станемо ми в цьому протистоянні подібними до того, проти кого боремося? Чи не станемо користуватися їхніми ж засобами? Слуги хотіли повіривати кукіль, адже він заважає рости пшениці. Але, виявляється, намагаючись викоринити зло з цього світу, легко можна зашкодити й добру.

Покликання пшениці — не викоринити кукіль. Покликання пшениці — бути пшеницею. Сини Царства не покликані знищувати синів лукавого, вони покликані бути синами Царства. Я припускаю, що ця притча дає нам ключ до найефективнішого засобу боротьби зі злом. Вона каже, що найефективніший засіб боротьби зі злом — просто залишитися добрими. Ставати добрішими, зростати в доброті. Погодьтеся, це непросто. Легше спокуситися й відповісти злом на зло. Кричати у відповідь на крик. Але це не ознака сили, це ознака безпомічності. А доброта — це не слабкість згідно з цією притчею. Бо хтось може сказати: «Значить, коли приходиться зло, треба просто скласти руки й нічого не робити?» Ні, доброта — це не пасивність. Це — не терпіти приниження. Це — пропонувати альтернативу.

Співіснування добра та зла — це реальність, у якій ми живемо щоденно. Просто є дні, коли це зло стає надто реальним, коли ми відчуваємо навіть його запах. І наше завдання — не піддатися спокусі, щоб протистояти злу його ж методами. Наше завдання — протистояти злу добром. А це вимагає від нас людяності. Це вимагає творчості. Адже диявол мавпує Бога. І коли ми віддаємо злом за зло — ми мавпуємо іншу людину.

Бути добрим — це виклик. Ставати добрим — це процес. Це щоденна боротьба. Сам Господь нас помістив у ці обставини, щоб ми не ставали злими, а добрими. Щоб навчилися відповідати на ненависть любов'ю. Тільки в такому випадку ми зможемо змінювати ту реальність, у якій живемо. А суд — залишаємо справедливому Судді, який віддасть кожному згідно з його вчинками.

Федір РАЙЧИНЕЦЬ,
Благовісник, 4, 2023

Три практики

Ми жили в мирі, та раптом прийшла війна... Для всіх українців це означає — жити заново, жити так, як ми ніколи не жили. Нас ніхто не вчив жити під час війни. Ті, хто втратив бізнес, починають його заново. Ті, хто втратив помешкання, відбудовують його заново. Хтось втратив найрідніших людей і хотів би сам покінчити з життям, але мусить жити, починати життя заново вже без них...

Біблія — це книга про людей, які починали заново. Адам і Єва — після вигнання з Едему. Ной — після потогу. Йосип — коли після рабства та в'язниці став прем'єр-міністром. Йов — який мав так багато і втратив усе. Ісус Христос — Бог, який залишив славу неба й почав життя заново як Людина.

Перед людиною, яка починає щось нове, завжди постають питання: що робити, із чого почати? Перше твоє завдання — вистояти, вижити. А вже потім — відновити свій світ і, якщо можливо, зробити його бодай трохи кращим. Поговоримо про три практики, які допоможуть пройти цей період життя.

Історичні паралелі

Я шунав у Святому Писанні народ, епоху, обставини, які були би схожі на те, що переживаємо ми. І знайшов: період Вавилонського полону євреїв. Вавилоняни тричі підступали до кордонів Юдейського царства, як і росіяни до України — Крим, Донбас, Київ. Значна частина євреїв була полонена й депортована, як зараз депортовані, евакуйовані мільйони українців. Потім — надприродне втручання Бога, кілька хвиль повернення з полону, відбудова Єрусалима... І в нас, сподіваємося, буде так само.

В історії повернення з Вавилонського полону були три особистості, які відіграли велику роль. Лідери, які допомагали все починати заново.

Практика молитви

538 року до н. е. перші євреї повернулися до Єрусалима. І хоча це не був відбудований храм, та вони відразу привели до ладу жертвник на встановленому місці. Уранці та ввечері на ньому здійснювалося цілопалення. Вівтар, жертва, поклик до Бога, вдячність... Починаючи щось заново, люди почали з вівтаря. Якщо причина падіння — відступлення від Бога, то задля відродження потрібно знову відновити правильну ієрархію, у якій головний Бог.

Тож перша й найважливіша практика — це практика молитви. Практика вдячності за кожен ковток повітря. Людина, яка молиться, розуміє, що вона залежна від Бога. Дайте собі відповідь, що було б, якби сьогодні вранці лишилося тільки те, за що ви дякували учора ввечері?

Жертви приносили вранці та ввечері. Як важливо починати день із молитви — нам потрібні сила, мудрість, мужність на цілий день. І закінчувати день теж молитвою, підсумовуючи сьогоднішні успіхи й невдачі. Молитва — це і сповідь, і прохання, і посвята... У добі є два святі моменти — ранкова й вечірня молитва. Як важливо, щоб ця практика стала такою ж життєво необхідною, як для декого кава чи пробіжка.

Практика дослідження

458 року до н. е. Ездра відновив практику дослідження Божого За-

кону та став навчати народ. Чому вивчення Божих заповідей таке важливе? Знову ж таки через те, що Господні принципи перестали бути орієнтирами для людей, відбулася криза. Отже, вони знову мають стати головними, фундаментальними — щоб вивести з цієї кризи.

На землі діють фізичні закони. Завдяки вивченню цих законів у нас появились електрика, пральні машини, холодильники, кавові апарати, без яких уже не уявляємо свого життя. Але точно так само діють духовні закони, які важливо для себе відкривати, щоб життя ставало кращим. З іншого боку — ігнорування фізичних законів, як і ігнорування духовних, призводить до проблем.

Наскільки можуть відрізнятись Боже й наше уявлення про життя! Наприклад, кожен скаже, що щаслива людина — та, яка багата, сита, радісна. А Боже Слово каже: блаженні вбогі духом, спрагли праведності, засмучені... Ми часто все життя шукаємо щастя, а так і лишаємося нещасними. Замість того, щоб шукати сенс, ціль, призначення, які й роблять нас щасливими. І так щодо кожної сфери — мусимо досліджувати Божі принципи й синхронізуватися з ними. І це відкриватиме життя заново.

Практика захисту

444 року до н. е. Неємія, який жив у ситій Месопотамії, перейнявся долею свого народу. Так само, як, можливо, сьогодні хтось у Німеччині чи в США переймається Україною... Неємія починає насамперед відбудовувати мури й ворота Єрусалима. Чому вони такі важливі? Тому що це захист! Неємія вчить нас практиці захисту — це можна застосувати до особистості, сім'ї, церкви, бізнесу, країни.

Візьмемо захист особистості. Органи чуттів для людини — те саме, що ворота для міста. Потрібно розуміти й фільтрувати, що входить через них. Адже зруйновані стіни відкривають нас для згубних заляжностей. Тому ставте мури, захищайтеся — від наркотичних речовин, від віртуальних небезпек, від розпусти та аморальності. Не залишайтеся самі. Запросіть у своє життя мудрих людей, які допоможуть вам у боротьбі й захисті. Бережіть свої серця.

Як розпочати життя заново? Перш за все — заново полюбити Ісуса Христа. Бо якщо Він так сильно полюбив нас, то й ми повинні любити, служити й підтримувати одне одного серед усіх випробувань, через які проходить наша країна.

Станіслав ГРУНТКОВСЬКИЙ

Свідчення

Продовження. Початок на стор. 1

Я сказала їй. «Мамо — це кінець. Ти каєшся у своїх гріхах?» Вона махнула головою, що так. І у її очах, я бачила це щире покаєння. Далі я спитала «Ти визнаєш Ісуса Христа своїм Богом?». Вона підтвердила, що так. Я вийшла. Я до цих пір не можу зрозуміти, звідки все це родилось в моїй голові. Але точно знаю, що це все давав Бог. Вранці нам зателефонували з реанімації і повідомили, що мама померла.

Тепер, коли пройшли роки, я розумію, що я спасла маму, але розіллала диявола. Бо зайшла на його територію і вирвала з його зубів вже готову жертву. І він став мене атакувати. Мене почали затягувати депресії, проблеми. Я перетворювалась на зомбі. Я шукала вихід. Я перейшла в церкву Київського патріархату, читала книги з психології, східні практики. Але мені ставало гірше і гірше. Серцем я розуміла, що правда в Молитовному будинку, а розум не пускав туди. Був страх, що якщо я зміну церкву, то це стане кінцем у близьких відносинах з рідними та друзями.

Якось я йшла по парку, в мене підвернулася нога, я впала і в мене одна нога не просто поламалася, а кістка розслоїлась і повздовж. Я потрапила в лікарню. Була тяжка операція. А пізніше і друга. Тяжкий період реабілітації та лікарень. І все це мені прийшлося пройти вдвох з малолітньою донькою. Всі родичі та друзі знайшли причину, щоб перестати з нами спілкуватися. До нас місяцями ніхто не переступав поріг. Це був надзвичайно тяжкий період. На мене накатував такий відчай, що я як загнаний звір кричала і рвала на собі волосся. І тоді я вирішила, що коли встану на ноги — то обов'язково прийду у молитовний будинок. Десять приблизно через вісім місяців, після травми, я з однією милицею змогла переступити поріг молитовного будинку. Те що я почула, мене ніяк не зачепило. Але я продовжувала ходити. Я ні в кого нічого не питала і мене ніхто нічого не питав. Мені ставало все гірше і гірше. Кожен мій ранок починався з одного. Я прокидалася і в голові була одна думка «Для чого тобі це життя, жменя таблеток і всі твої проблеми закінчаться». Та мене стримувало лиш едме — донька. Я знала, що у цьому світі, вона нікому не потрібна.

Так пройшов ще рік. Був суботній день. І в мене з'явилося сильне бажання поговорити з однією жінкою. Якось більше чим півроку до цього, мене до неї брала колишня однокласниця, в її домі відбувалась молитва. Я не знала, що я хочу їй сказати, просто було сильне бажання. Але я не пам'ятала, як вона виглядає і не розуміла, як мені її знайти у молитовному будинку. Думаю, попросу подругу показати мені її. Але подруга сидить в хорі, і думаю навряд чи зможе мені показати, бо коли вона спуститься, то люди всі розійдуться. З цими думками, я прийшла в неділю вранці на зібрання. А от моя подруга в цей день не прийшла на зібрання. І тоді сталось перше чудо у моєму житті. Ця жінка сама підійшла до мене і запитала, як мені у них в молитовному будинку (пізніше, вона мені розповіла, що під час зібрання Бог повелів їй підійти до мене). Я попросилась прийти до неї і домовилась про час.

Продовження на стор. 7

церкву в м. Здолбунів, де пастором є старший пресвітер району Василь Кондратюк.

На базі церкви с. Познань відбулося урочисте вручення сертифікатів для тих, хто пройшов навчання на проповідників та вчителів недільної школи. В зібранні взяли участь заступник старшого пресвітера УЦХВЕ Рівненщини Олександр Кузьмич, декан РДСА Роман Мельник, єпископ Володимир Бричка, старший пресвітер району Михайло Лесковець та служителі з різних церков. Прошли навчання і отримали сертифікати 161 особа;

17.04.2024 на базі церкви «Добрий Самарянин» с.Зозів провели зустріч з сім'ями військових! В акції приймали участь гурт «Левит», пастор місцевої церкви Семешук Дмитро, капелани церкви Назаренко Руслан, Ванек Сергій, ведучий заходу Карпенко Іван, а також місцеві служителі. Загалом акцію відвідали понад 30 сімей. Ціль акції: молитовна, духовна і матеріальна підтримка;

17–20 квітня команда капеланів і волонтерів Клесівської церкви «Жива вода» здійсни-

ли 48-му поїздку на східний фронт. Два дні готували плов (2500 порцій) та інші смаколики для воїнів. Завезли медицину та амуніцію для підрозділів з Рівненщини;

21.04.2024 в церкві «Святої Трійці» на дяконське служіння були обрані Боришкевич Назар, Люшин Олександр, Мелешук Віталій, Скаржинець Давид. В зібранні взяли участь заступник старшого пресвітера УЦХВЕ Рівненщини Петро Музичук.

Брати з Дубенського району (Дубенщина та Радивилівщина) з 18 по 21 квітня відвідали Херсонську та Дніпропетровську області, де провели десять зібрань, роздавши 350 продуктів наборів, домашню випічку, 400 подарунків зі смаколиками для дітей, 150 овочевих наборів, зеленої цибулі, редиски, 300 наборів мила та порошку. Також церква с. Вовковий передала 51 продуктівий пакет. В поїздки прийняли участь старший пресвітер Радивилівщини Микола Кондратюк, пастор і благовісник Мусій Губеня, волонтери Віталій Куріч та Олексій Гарбар, керівник молоді району Вадим Амбіцький та брат Геннадій Вашишин.

Відбулась членська бесіда в церкві с. Ярославичі, під час якої на дяконське служіння були обрані Лозін Матвій та Чипурко Віталій. В зібранні взяв участь старший пресвітер району Вадим Полицяк.

В церкві с.Чабель Сарненського району відбулися вибори служителів. На пресвітерське служіння обрано Царука Анатолія Антоновича. На дяконське Царука Сергія Леонтьевича та Абрамчука Володимира Григоровича. В членському зібранні взяли участь єпископ УЦХВЕ Рівненщини Олександр Коток, його заступник Олександр Кузьмич, старший пресвітер району Михайло Маковецький.

В домі молитви церкви «Ковчег спасіння» смт. Гоша відбулося районне молодіжне зібрання. З актуальною темою «Божа воля для тебе» звернувся до присутніх пастор Роман Мельник. В зібранні взяли участь районний керівник молоді Микола Познюк та інші служителі.

У домі молитви УЦХВЕ м. Здолбунів відбулося молодіжне зібрання, що об'єднало представників Здолбунівського та Острозького

районів. Молодіжний хор помісної церкви служив співом. Головною темою зібрання було «духовне життя», яке розглядалося через викалад Олександра Попчука, надихаючи молодь до поглиблення віри та відданого служіння.

25.04.2024 відбулася бесіда із служителами Дубровицького району. Були присутні перший заступник старшого пресвітера УЦХВЕ Рівненщини Олександр Чернюшок та заступник Степан Кілюшин.

Українська Церква Християн Віри Євангельської та українська діаспора в США зібрали та передали пожертви для закупівлі лісу, щоб облаштувати захисні споруди Херсонщини. Питання щодо закриття потреби в матеріалах для облаштування захисних споруд було озвучене на нараді Ради волонтерів області при Херсонській обласній державній адміністрації. Тоді ж заступник голови Ради волонтерів Богдан Гнатів звернувся з цим проханням до єпископа Олександра Котка, після чого була надана допомога. Харківчани дякують кожному за свій внесок в оборону держави.

Великий день

Моя Вечеря — хліб у бомбосховищі,
Ковток води, поділений усім.
Стирається межа — сусіди, родичі...
Є тільки люди, це передусім.

Моя душа — у Бучі-Гефсиманії,
Де волю роздягнули догола.
Ридаю у досвітньому тумані я,
А під ногами — кості та зола.

Був вибір у дворі первосвященника:
«Із ким ти був?» — звучало, як рефрен.
І я злякався... Боляче до щему, та
Співали півні голосом сирен.

Моя Голгофа — вибухи і постріли.
В розбитих вікнах зяє чорний страх.
Блукають розпоршені апостоли
Примарами по спалених містах.

Мій Еммаус — солоня доля біженця,
Кінець надій, дорога без мети.
Усі, що не загинули — розбіглися.
І, врешті-решт, зруйновані мости...

Моє життя — ерусалимська горниця:
Сховай дітей хоча б за дві стіни!
Чиєсь чоло до рук твоїх пригорнеться,
А ти до нього серце простягни.

Що буде далі за всіма законами?
Три дні? Три роки? Правда наша де?
Великдень настає над териконами!
Великий день над вільними гряде!

Дмитро ДОВБУШ

Люблю життя...

Люблю життя. Хоч бурі, грози
Не раз гіркі приносять сльози,
На серці часто сум лежить,
Встають проблеми і задачі,
Приходять успіхи й невдачі,
Та все ж я дуже хочу жити.

Поля врожайні, ліс зелений,
Барвисті квіти біля мене,
В легені чистий мед тече.
Милуюсь травами-дугами,
Ріки крутими берегами,
Красою місячних ночей.

Приємно чути спів пташиний,
Пухнасті бачити сніжини,
Прекрасний світ Господь створив.
Люблю свою я церкву рідну,
Молитви час і працю плідну,
Веселий гомін дівтори.

Радію з того, що до Бога
В хвилини, сповнені тривоги,
Я маю право поспішати.
Коли мої ослабнуть крила,
У Ньому захист, мудрість, силу
Черпає змучена душа.

Світ запевняє: Бог — міфічний,
Душі нема, ніхто не вічний,
А цвинтар — це кінець доріг.
І хоч життя для мене миле,
Та не страшна з Творцем могила,
Вона — до вічності поріг.

Не можу навіть уявити,
Яким же смутком той сповитий,
Хто в смерті бачить рубезжі.
А Бог дає мені надію,
Що я безсмертям володію
І буду в царстві світла жити.

У тебе виникли питання —
Іди до Спасу без вагання,
Пізнаєш істину буття,
Відкинь усі свої сумніви,
Лиш віра творить неможливе,
По вірі Бог дає життя.

Любов ОМЕЛЬЧУК

Для тих, хто тихо здався

Нещодавно в журналі «Гарвард бізнес ревію» я натрапив на статтю про те, що, на думку автора статті, є соціальним феноменом. Однак у Біблії чітко йшлося про це задовго до того, як це стало відомо діловому співтовариству. Автор написав, що нині працівники навіть якщо й не звільняються з роботи, то працюють абияк. Він назвав це явище «тихим звільненням».

Суть у тому, що якщо ти вважаєш, що тебе недооцінюють на роботі, не треба звільнитися й залишитися без зарплати й пільг. Не треба, приходячи на роботу, вистрибувати на стіл, щось спалювати, щось демонстративно кидати в смітник чи робити ще щось таке, через що тебе помітять або навіть відправлять за ґрати. Просто приходь на роботу, але особливо не старайся. Приходь в останню хвилину та йди при першій же нагоді. Не затримуйся допізна. Не пропонуй нічого, що вимагатиме від тебе додаткових зусиль.

Дослідник написав, що це не лише тенденція, для якої придумали милу назву, а й людський інстинкт. Якщо я віддаю себе чомусь — і в мене нічого не виходить, то я усуваюся й перестаю старатися. Це може статися не одразу. Я можу й не оголосити про це іншим.

У Першому посланні до коринтян апостол Павло каже, що Бог «Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав». Це очікування. А у наступному вірші він каже: «Отож, брати любі мої, будьте міцні, непохитні, збагачуйтеся завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі!» (В іншому перекладі — «збагачуйтеся в Господньому ділі» звучить як «повністю віддавайтеся праці для Бога»). І це послання про дар перемоги для тих християн, які перебувають на етапі тихого звільнення. Ви не оголосили, що ви атеїст. І не маєте наміру робити цього.

Ви не написали в інстаграмі: «Я проти Бога». Але оскільки у вас нічого не виходить, то в глибині душі вам здається, що єдине логічне вирішення — тихо припинити спроби. Якщо я перестану пробувати, то коли в мене нічого не вийде, я буду знати, чому.

Мені більше не доведеться противитися гріху, а це значить, що я більше не почуватимусь слабаком, бо я не борюся. Якщо я перестану шукати радості в житті, піддамся цинізму, то я не програю, тому що я й не боровся. Якщо я зі своєю вірою тихо сидітиму вдома й сподіватимусь, що диявол не знайде мене, то я не зазнаю поразки. Тому краще я буду ховатися за відмовками й прикидатися, ніби не хочу нічого більшого, і залишатимусь з тим, із чим раніше боровся. І я не хочу говорити про це, бо якщо я поділюся цим із кимось, хтось може прийти за мною й витягнути мене з цього стану.

Тому я тихо приходжу на зібрання. Тілом я тут, а думками — зовсім в іншому місці. Я не робитиму всього, що в моїх силах, не буду вмикати свого серця, не буду ділитися своїми ідеями. І головне — я не покажу, ким є насправді, тому що ви захочете допомогти мені перемогти того, ким я є. Я буду ховатися за твердженням, що я більше не хочу боротися за радісне життя.

Але що може бути печальнішим за християнина, якому Бог обіцяв силу для перемоги, а він не отримує перемоги. Сумно знати, що Бог дає силу перемогти гріх, але при цьому не отримувати перемоги над гріхом у житті. Я знаю, що в мені є сила протистояти гріху, сказати «ні» неправді, сила прощати. Я маю бути вищим від власної недосконалості. Я маю потенціал для того, щоб прийти до Бога з покаянням. Я знаю, що сильніший, ніж ця дрібна образа. Але я недосконалий... І продовжую залишатися таким. Бо Бог мені прощає.

Невже ви думаєте, що весь сенс християнського життя полягає в тому, щоби просити в Бога прощення за гріхи й не навчитися отримувати над ними перемогу? Хіба Господь помер для того, щоб я щодня падав в одну й ту ж яму? Не для того. Тому що зовсім невесело — приходити в церкву, співати пісні про перемогу й при цьому щоразу переживати поразки.

Ось чому деякі люди стали відвідувати церкву онлайн. І лише переглядають зібрання. Вони тихо звільнилися. Вони не перестали вірити в Бога, але перестали ходити в церкву. Вони слухають проповіді у фоновому режимі, коли їм особливо нема чим зайнятися. Для того, щоб просто заповнити ефір, а не для того, щоб змінити своє життя. Люди обирають ті уривки з Писання, які відповідають їхньому способу життя, а не ті, які кидають їм виклик.

Але Бог помер не для того, щоб я щоразу падав. Він помер для того, щоб я воскрес із Ним і жив у Його перемозі. Не використовуйте Боже прощення як дозвіл на невдачу, як право на падіння.

Якщо Ісус вийшов із могили, то з чого ви взяли, що маєте право залишатися внизу? Тому що ви вважаєте, що це ваша межа, чи не так? Ісус не лише вкрився краплями крові, коли піднімався на хрест. Якщо ми бачимо Його тільки таким, то спинилися лише на прощенні й прийнятті спасіння. Але це не дасть нам духовної сили, за допомогою якої ми зможемо долати спокуси. У Писанні сказано, що ці всі страждання й сором Він перетерпів ради радості, яка мала прийти після цього.

Він не просто помирав. Він дарував нам перемогу. Зазвичай перемоги не даруються. Перемоги здобуваються. І тут складається враження, що ми просто отримуємо цю перемогу — і немає потреби самим її здобувати. Але після твердження про те, що Бог дав нам перемогу, йде тлумачення, яке звучить так: «Будьте міцні, непохитні, збагачуйтеся завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі!» (1 Кор. 15:58). Ніщо не повинне вас похитати. Завжди віддавайте себе повністю праці для Бога.

Тобто в 57-му вірші сказано, що Бог дає перемогу. А в 58-му — що ми повинні дати себе. Якщо ви не віддаєте себе й очікуєте, що Бог дасть вам перемогу, то ваше життя буде сповнене розчарувань, і ви не розумітимете, чому ви перебуваєте в тому, із чого Христос вам дав силу піднятися. Бог сказав: «Я даю тобі перемогу. І оскільки вона в тебе є — ти маєш все необхідне для життя».

Ми маємо перемогу! Маємо радість. Обітниця. Прощення гріхів. Примирення з Богом. Кров Ісуса. Маємо великого Первосвященника, Який заступається за нас перед Богом. Ми маємо мудрість і знання, які вкладає в нас Сам Господь. У нас є спрямування від Бога. Є нова милість, коли ми прокидаємося й коли кладемо голову на подушку. У нас є надія та впевненість від Бога. Є покликання згори. Є сила Духа Святого — потужна зброя, яка допомагає перемагати підступи диявола. Ми маємо досвід, щоб пройти те, із чим стикнулися. Це всередині нас. І це не від людей, тому люди не можуть позбавити нас цього. Зрештою ми маємо дихання, щоб прославляти Господа. І силу та відвагу, щоб робити це. Право й привілей Його прославляти.

Він дав це нам, але ми не завжди віддаємо цьому себе. Павло сказав, що наша перемога — це дарунок, це обітниця, але є ще й умова. Ми повинні віддати себе цьому. Ви не можете тихо звільнитися. Якщо ви кажете «Амінь» на те, про що говориться на зібранні, то не мовчіть удома. Говоріть про це. Промовляйте собі слова надії й перемоги, коли вам буде важко на цьому тижні. Ви не можете мовчки здатися, бо маєте в собі щось вічне й нетлінне — насіння Божого Слова. Так, іноді воно дрібненьке, але має здатність зростати й приносити плід. Ви маєте гірчичне зерно віри, яка здатна переставляти гори.

С. Ф.

Молися до Бога

В час такий непевний і тривожний
В розпач не впадай і не журись.
Світ лютує, хижий і безбожний,
Ну, а ти — до Бога помолись.

Навкруги тривога і безвихідь,
Паніка, істерика та страх.
Та у Бога завжди буде вихід —
Неодмінно злу настане крах.

Пам'ятай, у щирої молитви
Сила незбагненна є та міць
Війни зупиняти, страшні битви,
Від хвороб зціляти й моровиць.

У благанні стати на коліна,
Друже мій, ніколи не барись!
Ще розквітне наша Україна —
З вірою до Господа молись!

Ігор ПОПОВИЧ

Як правильно поділити сливи?

Є одна давня притча. Якось старця Паїсія запитали:

— Що таке Божя справедливість?
— Уявіть, що один чоловік прийшов у гості до приятеля. Той поставив на стіл таріль з десятима сливами. Один з них з'їв вісім слив, а іншому залишилося дві. Це справедливо?
— Ні, — відповіли всі, — це несправедливо!

Старець Паїсій вів далі:

— Тоді так. Двоє приятелів мали десять слив. Вони поділили їх нарівно, по п'ять, і з'їли. Це справедливо?

— Так, справедливо! — відповіли всі.
— Це людська справедливість, — зауважив старець. — Існує ще інша справедливість! Уявіть, що один приятель, здогадавшись, що його друг дуже любить сливи, узав лише дві і сказав: «Бери, це усі твої, ти їх дуже любиш».
— Оце справедливість Божя — закінчив старець.

Отже, справжня справедливість, це справедливість, що опирається на любов та взаєморозуміння.

ЦИТАТА ДЛЯ РОЗДУМІВ

«Як тільки я надихаюся мужністю, вірністю або подвигом людини, не вмючи визнати це Божим даром в ній, я стаю на небезпечну стежку наслідування свого героя. Це неминуче призведе мій дух до поразки, тому що кожного разу, слідуючи за Богом, я харчуюся від Його Духа, а слідуючи за людиною, «мій кумир» живиться енергією моєї душі».

О. Шевченко, «Види ментальності»

Справжня свобода — це стан духа

«Справжня свобода — це не зміна обставин, а зміна світосприйняття. Саме це і є основним завданням Бога: змінити не все навколо нас, але змінити нас зсередини. Я не вірю в успіх. Успіх — це різновид ворожіння. Я вірю тільки в обітницю, основану на умовах, тобто, я вірю в законмірність успіху. Рабство не територіальне, рабство — ментальне! Свобода — це стан духа! Не написано: де немає страждань, там — свобода. Написано: «Де Дух Господній, там — свобода».

Луї Пастер (1822-1895), французький бактеріолог:

«Ще настане день, коли будуть сміятися над дурістю сучасної нам матеріалістичної філософії. Чим більше я займаюся вивченням природи, тим більше зупиняюся в поборному здивуванні перед справами Творця. Я молюся під час робіт своїх в лабораторії».

Жан Анрі Фабр (1823-1915), французький ентомолог:

«Світ управляється нескінченим Розумом. Чим більше я спостерігаю, тим більше я відкриваю цей Розум, що світиться за таємницею існуючого. Я знаю, що наді мною будуть сміятися, але я мало дбаю про це; легше здерти з мене шкіру, ніж відняти у мене віру в Бога. Бог... мені не треба вірити в Нього — я бачу Його».

Едвін Конклін (1863-1952), американський біолог, професор Принстонського університету, фахівець в області еволюційної теорії:

«Те припущення, що життя виникло як випадковість можна порівняти з припущенням, що повноцінний словник є наслідком вибуху в друкарні».

Олександр Пушкін (1799-1837), поет:

«Є книга, у якій кожне слово витлумачено, пояснено, проповідано у всіх кінцях землі, застосоване до всіляких обставин життя; з якої не можна повторити ні єдиного вислову, якого не знали б усі напам'ять, яке б не стало вже прислів'ям народів. Вона не укладає вже для нас нічого невідомого, але книга ця називається Євангелієм, — і така її вічно нова принадність, що коли ми, пересичені світом або пригнічені смутком, випадково відкриємо її, то вже не в силах опиратися солодкому захопленню нею, і занурюємося духом у її божественне красномовство (зі статті «Про обов'язки людини»). Я думаю, що ми ніколи не зможемо дати людству щось краще, ніж Писання... Біблія всевітньо, вона містить все життя людське... Ось єдина книга в світі, — у ній є все». Він високо цінував Біблію. Він називав її «ключем живої води».

ДІТЯЧИЙ КУТОЧОК

КІЛЬКА ЗАПИТАНЬ ДО ТИХ, ХТО ЧИТАЄ БІБЛІЮ

Запитання:

1. Хто перший влаштував жертвник Господові?
2. Що пережили священники під час освячення храму Господнього, побудованого Соломоном, коли вони хотіли здійснювати своє служіння?
3. До якого народу належав Салманасар, який підкорив у 722 р. до Р. Х. Самарію?
4. За що був покараний благочестивий іудейський цар Озія?
5. Кому з пророків священник Амація заборонив пророкувати в Бет-Елі: Амосові чи Ісаї?
6. Скільки разів Ісус у тісному колі готував учнів до того, що Він буде вбитий і потім воскресне?
7. Хто був першим учнем Ісуса?
8. До кого були звернені слова Ісуса: «Хто бачив Мене, бачив Отця»?
9. Скільки притч Ісуса наведено в Євангеліях?
10. Коли почалося перше велике гоніння на християн: відразу після П'ятидесятниці, після вбивства Степана чи після покаяння Савла?
11. Кого з апостолів паплюжив злими словами Диотреф: Івана чи Павла?
12. У якому посланні апостол Павло писав: «Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа?»

Відповіді на запитання шукай на сторінках цієї газети!

Якими були перші годинники?

А чи знаєте ви якими були перші годинники? Взагалі то, ніхто не може сказати точно, хто саме винайшов годинник, але вираховувати час люди намагалися завжди.

Найперші годинники на землі сонячні. Вони були дуже простими: встромлена в землю жердина. Навколо неї намальована скала часу. Тінь від жердини, пересуваючись по ній, показувала, котра зараз година.

Сонячні годинники мали один суттєвий недолік: вони могли ходити тільки на вулиці, та й то на освітленій сонцем стороні. Це, звичайно, було вкрай незручно. Мабуть, тому винайшли водяні годинники. Крапельки визначали, скільки минуло часу. Багато сотень років такі годинники — їх називали клепсидри — служили людям. Крім водяних годинників, були відомі ще пісочні і вогняні. Вогняні годинники часто являли собою свічку, виготовлену зі спеціальних сортів дерева, розтертого в порошок. Дерево змішували з пахощами, з отриманого тіста розкатували палички різної форми (найчастіше спіралі). Цей склад забезпечував рівномірність горіння. Па-

лички могли горіти місяцями, не вимагаючи ніякого обслуговування.

Китайські вогняні годинники могли використовуватися і як будильники. Тоді на певних місцях палички підвішувалися металеві кульки, і при згоранні свічки вони падали в порцелянову вазу, видаючи гучний дзвін.

Були ще й так звані природні або живі годинники за якими можна приблизно визначити час і сьогодні. За старих часів в селі такими живими годинами був, звичайно, півник. Селяни помітили, що перший раз півень кукурікає близько першої половини ночі, (2:00), а другий раз — ближче до ранку (4:00).

Вранці на сонячній галявині, де ростуть кульбаби, люди дізнавалися про час. Кульбаби дружно розкриваються в 5:00 ранку, а до двох-трьох годин дня вони гасять свої золоті ліхтарики. Кульбаби — це годинник лугові. А ось латаття — годинники річкові. В 7:00 ранку вони відкривають назустріч сонячним променям свої білосніжні пелюстки і протягом всього дня повертаються за сонцем.

Механічні годинники винайшов в XVII в. учений Християн Гюйгенс, з тих пір вони вірно служать нам. Уже наприкінці XIX століття годинники стали предметом розповсюдження і дуже необхідним. А в другому десятилітті XX в. з'явилися електронні та кварцові годинники. Вони працюють на батарейках або від мережі з електричним струмом.

А найточніший годинник — атомний. Ось так.

Скажіть мені, мої любі, зі скількох годин складається доба? Скільки хвилин в одній годині? Скільки секунд в одній хвилині? А як ви взагалі ставитеся до часу? Чи цінуєте його, чи виділяєте його на корисні справи і важливі заняття? Бажаю вам заощадити час на навчання — щоб стати розумними, на працю — щоб бути міцним і здоровим, на добрі справи — щоб стати гарними людьми, на читання Біблії — щоб стати Божою дитиною.

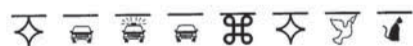
Нічний гість

Хто-небудь коли-небудь стукав у двері вашого будинку пізно вночі і просив хліба? Про те, що відбулося з однією людиною опівночі, ти зможеш довідатися з історії, що розповів Ісус.

Вона записана в Євангелії від Луки 11.5-10.

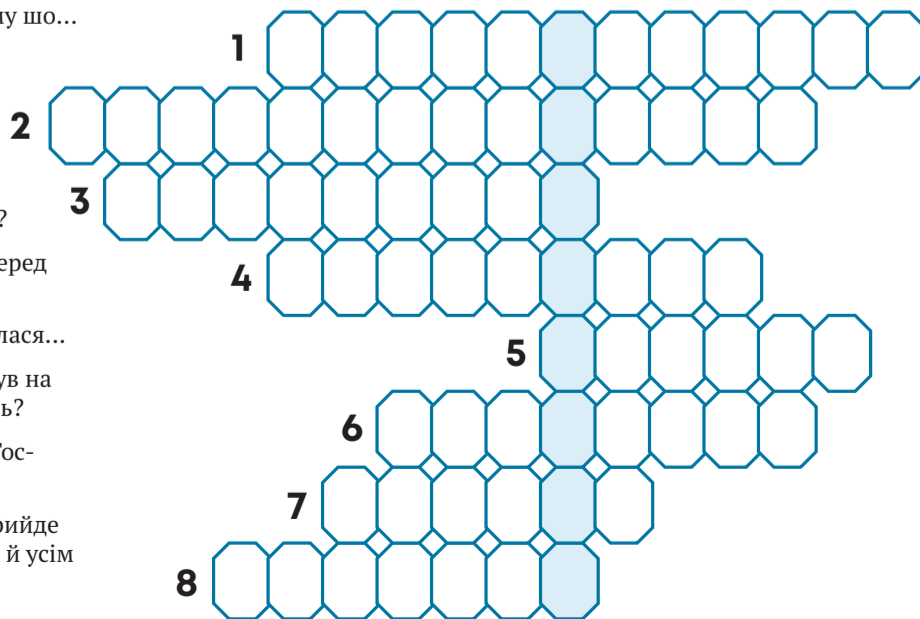
Використавши код, ти довідаєшся, чому навчав Ісус своїх учнів.

Прочитай Ісаї 59:10-21

Розгадавши кросворд, ти довідаєшся одну з якостей Христа, якою ми можемо боротися із гріхом.

1. Люди згрішили, тому що... від Господа.
2. Що Господь зодягнув на Себе?
3. Що робив Бог, бачачи, що немає заступника за правду?
4. Що помножилося перед Господом?
5. На майдані спіткнулася...
6. Шолом чого зодягнув на Свою голову Господь?
7. Які шати зодягнув Господь?
8. Хто пообіцяв, що прийде Викупитель Сіонові й усім нам?

Життя для щастя чи для цілі?

В передостанній книзі Біблії написано, що «Бог передбачив щось краще про нас» (Євр.11:40). Іншими словами — Бог має якийсь план і ціль щодо нас. Що саме Бог хоче? Для чого Він нас створив і яка наша ціль на цій землі? Більшість людей відповість, що ціль їхнього життя — прожити щасливо.

В посланні до євреїв автор аналізує життя героїв віри. І він приходиться до висновку, що в більшості з них життя було нелегке, по-людськи навіть нещасливе. «Ті, що світ не вартий був їх, тинялися по пустинях та горах, і по печерах та проваллях земних» (Євр.11:38). Як вам таке життя? Геть не так, як хоче світ. Та й і ми до такого не готові. Ми хочемо комфорту, чоловік — хорошу машину, жінка — нових ремонтів, нового одягу і т.д. Ми дивимось на інших, на сторінки в соцмережах і рахуємо себе нещасливими, коли в нас немає того, що є в інших. Ми собі ставимо цілі, щоб побільше заробити грошей і нарешті стати щасливими.

В результаті багато хто проживає життя марне, по Божих мірках. А «Бог щось передбачив для нас краще». Взагалі, чи думали ви над тим, що хоче від нас Бог? Для чого Він створив нас?

Хто сказав, що ми створені для того, щоб прожити щасливе життя? Христос не прожив щасливе життя. Ми створені для того, щоб прожити осмислене життя. Ми створені не для щастя, а для цілі, місії, призначення. А ми навіть за Ісусом йдемо, з надією, що Він зробить наше життя щасливим.

19 травня 2023 року після тривалої хвороби відійшов у вічність видатний пастор, теолог, апологет Тімоті Келлер — один із найвпливовіших християнських мислителів сучасності. Служитель народився 23 вересня 1950 року в штаті Пенсільванія (США). Здобувши ґрунтовну богословську освіту, він став пастором у штаті Вірджинія, згодом відкрив церкву на Манхеттені. Також заснував організацію Redeemer City to City, яка готує пасторів для служіння в мегаполісах. Автор книг-бестселерів, зокрема: «Розум за Бога», «Марнотратний Бог», «Невідомий шлюб», «Ідоли серця», «Навіщо працювати» і багатьох інших. До вашої уваги уривки зі статті-сповіді Тімоті Келлера, написаної в березні 2021 року.

Я провів значну частину свого життя, розмовляючи з людьми про роль віри перед лицем неминучої смерті. З того часу, як я став служителем у 1975 році, я багато разів сидів біля ліжок смертельно хворих, а іноді навіть спостерігав, як хтось робить останній подих. 2020 року я написав невелику книгу «Про смерть», у якій зібрано багато з того, що я говорю людям у такі моменти. Але коли трохи більше ніж через місяць після виходу цієї книги в мене діагностували рак підшлункової залози, це застало мене зненацька.

Пам'ятаю кілька важких хвилин вивчення в інтернеті жахливої статистики виживання при раку підшлункової залози, і мій погляд впав на книгу «Про смерть», що лежала на столі неподалік. Я не навчився розгорнути її, щоб прочитати те, що написав. Моя дружина Кеті та я провели багато часу в сльозах та зневірі. Що буде зі мною? Чи можу я тепер прислухатися до власних порад? Я почував себе як хірург, який раптово опинився на операційному столі.

Подумайте про Авраама, Мойсея, Давида, Іллю, Даниїла, апостолів, Христа. Проаналізуйте життя цих героїчних людей.

Перестаньмо плакати і сумувати над тим, що нам здається, що ми ще не повністю щасливі. Перестаньмо бігти за щастям.

Хоча Бог і не проти твого щастя. Щастя, якщо міркувати, має три складові:

1. Комфорт і безпека. Коли у тебе не тече дах, зимою не холодно в хаті, є вода і їжа, тебе ніхто не б'є.
2. Внутрішнє задоволення. Можна мати гарні доми, машини, але всередині мати неспокій: з жінкою проблеми, син чи чоловік неспасений, ти зробив якусь фінансову аферу і боїшся що от-от прийдуть за тобою, живеш в страху. Тому важливо ще й ця складова.
3. Здоров'я. Бо як же без нього? Можна мати мільйони, але якщо немає здоров'я, то нащо все це?

Ти можеш бути насправді щасливим, хоч про це не знаєш. Ти можеш мати всі складові для щастя, але почувати себе нещасним.

Але навіть щастя — не самоціль в житті. Не для щастя ми створені, а для цілі. Отож, обері собі не бігти за щастям, а жити для цілі. Спільно з сім'єю, дітьми. В тих обставинах і умовах, де ти є зараз.

https://t.me/genish_blogspot

Група крові

Мій батько повернувся з війни в 1949 році. У той час по всій країні можна було зустріти таких солдатів, як він, які «голосували» на дорогах. Вони спішили додому побачитися зі своїми сім'ями. Але для батька радість зустрічі з рідними була затьмарена горем.

Мою бабцю, а його маму, покляли в лікарню з хворобою нирок. І хоча їй надали необхідну медичну допомогу, для спасіння потрібне було негайне переливання крові. Інакше, як сказав лікар рідним, їй не вдасться дожити до ранку. Переливання виявилось проблематичним, тому що в бабці була рідкісна група крові: Третя з негативним резусом. У кінці 40-их ще не було банків крові, та й спеціальної служби з її доставки.

Усі члени нашої сім'ї здали кров для визначення групи, але, на жаль, потрібної ні у кого не виявилось. Надії було мало — бабця вмирала. Батько зі сльозами на очах їхав з лікарні за рідними, щоб привезти їх попрощатися з матір'ю. Коли він вїхав на траєкторію солдата, який «голосував». Вбитому горем батькові хотілося проскочити мимо, але щось всередині змусило нажати на гальма і запросити незнайомця в машину. Якийсь

час вони їхали мовчки. Але солдат помітив сльози в очах мого батька і поцікавився, що сталося. З боєм батько розказав незнайомцю про хворобу матері. Він розповів про необхідне переливання крові і марні намагання знайти донора з відповідною групою. Мій батько ще щось говорив, як попутник дістав з-за пазухи солдатський медальйон і простягнув йому. На медальйоні було написано: «Група крові III (-)».

Через декілька секунд машина батька вже мчала назад в лікарню. Моя бабця видужала і прожила ще 47 років. Ніхто в нашій сім'ї так і не зміг дізнатися, як звати того солдата. А мій батько до цих пір думає: чи то був звичайний рядовий Радянської Армії, чи ангел у військовій формі. Іноді ми навіть не підозрюємо того, як Господь може надприродно діяти в нашому житті.

Єгор Християнин

Ріст моєї віри перед лицем смерті

Одна з перших речей, які я дізнався, це те, що релігійна віра не дає автоматичної розради в кризові часи. Віра в Бога й потойбічне життя не стає спонтанною втіхою та екзистенційним зміцненням. Незважаючи на моє раціональне, свідоме визнання того, що я колись помру, ніщівна реальність смертельного діагнозу викликала напрочуд сильне психологічне заперечення смертності.

Наші переконання про Бога та потойбічне життя — часто абстракції. Якщо ми не сприймаємо реальність смерті, то нам і не потрібно, щоб ці переконання були чимось іншим, окрім ментальних тверджень. Але коли смерть, останній ворог, стала реальною для мого серця, я зрозумів, що мої переконання мають стати такими ж реальними для мого серця, інакше не зможу прожити її дня. Теоретичні ідеї про Божу любов і майбутнє воскресіння мали стати істинними, що захоплюють життя, або бути відкинутими як марні.

Отже, коли впевненість у своїй смерті нарешті проривається назовні, чи є спосіб зустріти її без виснажливого страху? Чи є спосіб провес-

ти час, що залишився, вирощуючи в собі більше благодаті, любові й мудрості? Я вірю, що є, але це потребує як інтелектуальної, так і емоційної участі: роботи голови та роботи серця.

Коли мені поставили діагноз «рак», я мав перевірити не лише свої переконання, які відповідають історичній протестантській ортодоксії, але й своє реальне розуміння Бога. Чи було воно сформоване моєю культурою? Чи не прийняв я підсвідомо припущення, що Бог живе для мене, а не я для Нього, що життя для мене має йти добре, що я краще за Бога знаю, як мають йти справи? Відповідь була: якоюсь мірою — так. Прийняти велич Бога, сказати: «Хай буде воля Твоя» було спочатку болісно, але потім це принесло внутрішнє звільнення. Зрештою мої переживання Бога стали глибшими й соліднішими, ніж я знав раніше.

Мій шлях до звільнення складався з трьох дій. Перша: поринути в Псалми, щоб переконатися, що я не зіткнувся з Богом, якого вигадав сам. Звичайно, будь-який Бог, якого я вигадав, буде менш тривожним і образливим для мене, але як

такий Бог може суперечити мені, коли моє серце каже, що надії немає, чи що я нічого не вартий? Псалми показують мені Бога, наймовірніше у своїй складності, але це складне Божество постає переді мною як реальна істота, а не та, яку могла б придумати людина. Завдяки Псалмам у мене зростала впевненість у тому, що я перебуваю саме перед «Тим, з Ким ми повинні мати справу».

Другою дією було те, що ранні письменники називали духовним «солілоквиєм». Ви бачите це в 41-му та 102-му псалмах, де псалмоспівець каже: «Що сумуєш ти, душе моя», «Благослови, душе моя, Господа і не забувай про всі благодіяння Його». Авторі звертаються не до Бога й не до своїх читачів, а до власних душ, до самих себе. Вони не стільки слухають власні серця, як розмовляють із ними. Вони допитують їх і нагадують їм про Бога. Вони беруть істини про Бога й пропускають їх глибоко у свої серця, доки вони там не спалахнуть.

Також мені довелось уважно вивчити свої найглибші таємниці, найсильніші почуття та страхи й зіткнутися з Богом. Іноді це приводило до миру,

радістю, «небес у буденності». Хоча здебільшого під час читання Біблії, роздумів, бесід і молитов такого блаженного стану не було, реальність Бога та Його обітниць щораз більше впливала на мене. Мій розум став більш здатним уявити воскресіння й заспокоїти в ньому серце.

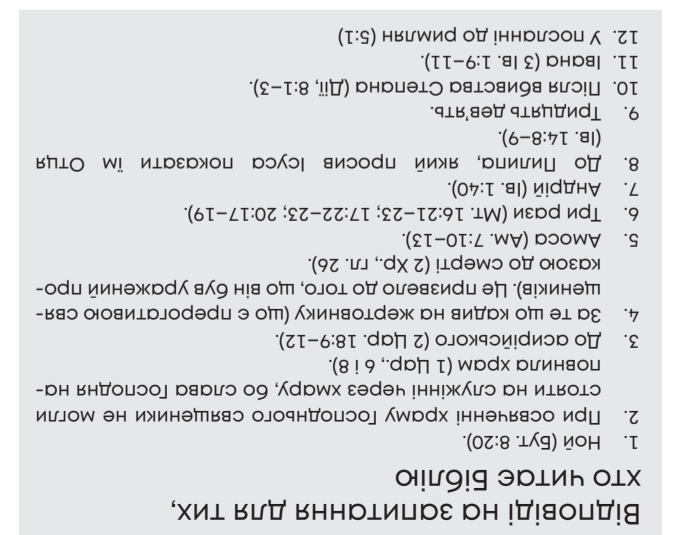
Безцінна любов, смерть і воскресіння Ісуса Христа стали для мене не просто тим, у що я вірив і відкладав на потім, але надією, яка підтримувала цілий день. Я молюся цією молитвою щодня. Іноді вона заряджає енергією, але завжди заспокоює: «І коли я ліг до сну й встав сьогодні вранці тільки за Твоєю милістю, бережи мене в радісному, живому спогаді: що не трапилось б, я зрештою пізнаю своє остаточне воскресіння, тому що Ісус Христос прийняв смерть за мене й воскрес для мого виправдання».

Як ця духовна реальність зростає, як це відбивається на моєму житті? Один із результатів — те, що сталося з моїми радощами й страхами. Після того, як поставили діагноз, ми з Кеті зрозуміли, що чим більше намагалися зробити рай із цього світу, налаштувати комфорт та безпеку, тим менше могли насолоджуватися ними. Тепер ми не об-

тяжуємо його вимогами, які він не може виконати. І виявили, що найпростіші речі — від сонця на воді та квітів у вазі до наших обіймів, сексу та розмов — приносять більше радості, ніж будь-коли. Це застало нас зненацька й усе перевернуло. У міру того, як Божа реальність щораз більше осяювала моє серце, повільно, болісно, через багато сліз, найпростіші задоволення ставали джерелами щоденного щастя. Тільки коли я став мислити «більш небесно», зміг побачити матеріальний світ як напрочуд добрий Божий дар, яким він є.

Можу щиро сказати, без жодної сентиментальності чи перебільшення, що ніколи в житті я не був таким щасливим, ніколи не мав більше днів, наповнених комфортом. Але правда й те, що я ніколи не мав так багато днів скорботи. Я навчився бути вдячним і за них, бо вони нагадують про необхідність переорієнтуватися на переконання розуму та процеси в серці. Коли я знаходжу час, щоб згадати, як справлятися зі своїми страхами, й насолоджуватися радощами, розрада стає сильнішою й солодшою, ніж будь-коли.

Тімоті КЕЛЛЕР,
The Atlantic

Не все належить знати

«Тому, зібравшись, вони запитували Його: «Господи, чи не в цей час відновлюєш царство Ізраїля?». Він же сказав їм: Не вам належить знати часи або строки, які Отець поклав у Своїй владі» (Дії 1:6,7)

Знаходячись на Єлеонській горі, один із учнів задав Господу запитання, яке не давало спокою: То вже зараз Ти зацарюєш в Ізраїлі? Спочатку вони думали, що Христос зацарює тоді, коли зробив найбільше чуд, коли нагодував 5 тис. люду. Учні завжди про це думали. Навіть після розп'яття вони ділилися нездійсненими сподіваннями: ми надіялися, що це Той, хто має визволити Ізраїль.

Дуже довго євреї чекали цього часу. Вже пройшло дві тисячі років, як Бог дав Аврааму обітницю, що з його роду повстане Той, в кому благословляться всі племена землі. Півтори тисячі років пройшло після того, як Бог Мойсеєм обіцяв поставити великого Пророка в народі. І тисячу років пройшло як Бог обіцяв Давиду дати Його Сину вічний престол.

І тепер, після триумфального воскресіння Ісуса, здалося що вже все готово для цього. Перемігши смерть, Христос показав свою могутність. Яну

загрозу тепер могли Йому представити Синедрион, Ірод, імператор?

На своє запитання учні отримують відповідь: Не вам належить знати...

Бог дає нам достатньо інформації, щоб ми могли, довіряючи Йому, повноцінно жити та служити. Однак часто нам здається, що Бог дуже скупко інформує нас про Свої плани.

А тепер уявіть, як би себе почували учні, якби тоді Господь розповів їм, що на Його видиме воцаріння треба чекати ще кілька тисяч років; що Церква очікує кілька століть гонінь; що поширення Божого Царства вимагатиме крові тисяч мучеників; що ще дві тисячі років боротьби та страждань!

Хто пережив з вас трагедії

в житті? Уявіть, що вам про це було сповіщено наперед. Чи наважилися б ви на одруження, якби знали, що такі випробування треба буде перенести? Чи вирішили б ви родити дітей? Як би ви жили всі ці роки?

Бог милостивий до нас, коли не говорить нам всього. Так Він вчить нас довіряти.

У своїй книзі «Притулок»

Корі Тен Боом згадує, як одного разу ще маленькою дівчинкою вона поверталася з батьком потягом з його від'їзду (він був ремонтував годинники і занував деталі для свого бізнесу). Перед цим вона прочитала у школі вірш, у якому були слова «сенсуальний гріх». Тому вирішила спитати батька, що вони означають. Трохи подумавши, батько підвівся і дістав із багажної сітки свій чемодан. «Коррі, ви неси, будь ласка, його з вагою», — попросив він.

Я підвелася і почала його тягнути. Саквож був забитий годинниками і деталями, ну, пленими того ранку. «Він надто важкий», — поскаржилася я.

«Так, — погодився батько. — І поганий буде той батько, який змусить маленьку дівчинку тягнути такий важкий тягар. Так, Коррі, справи і зі знаннями. Буває інформація, яка надто важка для дітей, щоб її носити у собі. Коли ти подорослішаєш і станеш сильнішою, то зможеш її нести. А зараз довір мені тягти цей вантаж замість тебе».

Бог мудрий Батько, який знає що нам дати і що сказати. Коли ми духовно зростаємо і зміцніємо, Він дозволить нам нести значно більший тягар знань. А зараз каже ось так:

«Усі ваші турботи покладіть на Нього, тому що Він дбає про вас» (1 Петр.5:6)

Олександр ГЕНІШ

Євангелія від Івана

20 Розділ

¹ А дня першого в тиждні, рано вранці, як ще темно було, прийшла Марія Магдалина до гробу, та й бачить, що камінь від гробу відвалений. ² Тож біжить вона та й прибуває до Симона Петра, та до другого учня, що Ісус його любив, та й каже до них: Візьми Господа з гробу, і ми не знаємо, де поклали Його! ³ Тоді вийшов Петро й другий учень, і до гробу пішли. ⁴ Вони ж бігли обидва укупи, але другий той учень попередив біг, хутчіш від Петра, і перший до гробу прибув. ⁵ І, нахилившись, бачить лежить плащаниця... Але він не ввійшов. ⁶ Прибуває і Симон Петро, що слідком за ним біг, і входить до гробу, і плащаницю оглядає, що лежала, ⁷ і хустка, що була на Його голові, лежить не з плащаницею, але осторонь, згорнена, в іншому місці... ⁸ Тоді ж увійшов й інший учень, що перший до гробу прибув, і побачив, і ввірував. ⁹ Бо ще не розуміли з Писання вони, що Він має воскреснути з мертвих. ¹⁰ І учні вернулися знову до себе.

¹¹ А Марія стояла при гробі назовні та й плакала. Плачучи, нахилилась до гробу. ¹² І бачить два Ангели, що в білім сиділи, один у головах, а другий у ніг, де лежало Ісусове тіло... ¹³ І говорять до неї вони: Чого плачеш ти, жінко? Та відкаже їм: Узяти мого Господа, і я не знаю, де Його поклали... ¹⁴ І сказавши оце, обернувшись назад, і бачить Ісуса, що стояв, та вона не пізнала, що то Ісус... ¹⁵ Промовляє до неї Ісус: Чого плачеш ти, жінко? Кого ти шукаєш? Вона ж, думаючи, що то садівник, говорить до Нього: Якщо, пане, узят ти Його, то скажи мені, де поклали Його, і Його я візьму! ¹⁶ Ісус мовить до неї: Маріє! А вона обернувшись та по-єврейському каже Йому: Раббуні! Цебо: Учителю мій! ¹⁷ Говорить до неї Ісус: Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця. Але йди до братів Моїх та їм розповіж: Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого! ¹⁸ Іде Марія Магдалина, та й учням звіщає, що бачила Господа, і Він це їй сказав...

¹⁹ Того ж дня першого в тиждні, коли вечір настав, а двері, де учні зібравшись були, були замкнені, бо боялись юдеїв, з'явився Ісус, і став посередіні, та й промовляє до них: Мир вам! ²⁰ І, сказавши оце, показав Він їм руки та бока. А учні зраділи, побачивши Господа. ²¹ Тоді знову сказав їм Ісус: Мир вам! Як Отець послав Мене, і Я вас посилаю! ²² Сказавши оце, Він дихнув, і говорить до них: Приміть Духа Святого! ²³ Кому гріхи простите, простяться їм, а кому затримаєте, то затримаєте!

²⁴ А Хома, один з Дванадцятьох, званий Близнак, із ними не був, як прийшов Ісус. ²⁵ Інші ж учні сказали йому: Ми бачили Господа!... А він відказав їм: Коли на руках Його знаку відцвіяшого я не побачу, і пальця свого не вкладу до відцвіяної рани, і своєї руки не вкладу до боку Його, не вірую! ²⁶ За всім же день знов удома були Його учні, а з ними й Хома. І, як замкнені двері були, прийшов Ісус, і став посередіні та й проказав: Мир вам! ²⁷ Потім каже Хома: Простягни свого пальця сюди, та на руки Мої подивись. Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невірющий, але вірющий! ²⁸ А Хома відповів і сказав Йому: Господи мій і Бог мій! ²⁹ Промовляє до нього Ісус: Тому ввірував ти, що побачив Мене? Блаженні, що не бачили й увірували!

³⁰ Багато ж і інших ознак учинив був Ісус у присутності учнів Своїх, що в книзі оцій не записано. ³¹ Це ж написано, щоб ви ввірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в ім'я Його!

СВІДЧЕННЯ

Закінчення. Початок на стор. 1, 3

У визначений день я пішла до неї. Я попросила подругу, щоб вона мене відвела і потім залишила. Коли ми йшли, то подруга мені каже: «Як будете молитись, то може Бог, щось до тебе проговорить, то ти запиши». Я собі думаю, що вона говорить, як Бог може, щось до мене говорить. Ми прийшли в будинок. Я залишилась. Ми довго розмовляли. А потім стали молитись. І тут до мене заговорив вперше Бог. Хоч мені ніхто не пояснював, та я зразу зрозуміла, що це говорить Бог. Його перші слова були такі: «Як довго Я тебе чекав...». Ці слова перевернули все в мені. Виявляється, коли я проходила період повної самотності, мене хтось чекав. З цієї молитви, я встала зовсім іншою людиною. Вона запитала мене: «А скільки тобі років». І я відповіла «Не знаю». Бо я відчувала, те що народилось в мені, воно щось нове і не відповідає моєму фізичному вікові. Кажу їй: «Зараз порахую». Я в знала який рік на вулиці і знала свій рік народження. Я в умі відняла, та назвала свій вік. І це вона мені сказала: «Коли ти будеш приймати водне хрещення — тебе прийде вітати дуже багато людей і ще я бачу тебе в хорі біля Іри». От думаю тітка придумує. Чого вона собі вирішила, що я буду приймати те водне хрещення, а якщо й буду, то звідки візьмуться ті люди, щоб мене вітати. І хор — це для мене страшний сон. І навіть, якщо я там і з'явлюсь, то точно не в сопрано, бо навіть в музичній школі я співала в альтках.

Але в мені відбулись якісь зміни і крім недільного служіння, я стала ходити кожен четвер на молитву у дім цієї сестри-пророка. Якось я відчувала, що хочу сповідувати свої гріхи. Це був понеділок і в молитовному будинку мало бути зібрання. Я ще вдома вирішила, що після зібрання підйду до брата, що буде головним на зібранні і скажу, що хочу сповідувати свої гріхи. Головним був старший диякон брат Іван. Я підійшла до нього і сказала про своє бажання. А він мені каже: «Сьо-

годні, я не прийму в тебе сповіді. Ти добре підготуйся. Бери листок і пиши геть усе, що тебе турбує і не дає спокою. Щоб нічого не забути і скинути все разом». Я пішла і стала писати. Все. Як мене в пологовому поміняли і віддали не моїм батькам, як мене в садочку обварили кип'ятком і навіть не визвали одразу швидко, а лише коли я втратила свідомість. Так писала і писала. Настав четвер. Час іти на молитву. Я ходила на неї лише з кимось, бо самій мені було стидно. Телефоную сестрі з якою зазвичай ходила, а вона каже, що сьогодні не можу по сімейних обставинах. Телефоную іншій, вона каже, що так скрутила спина, що теж не може.

Все. Немає з ким іти. Але якась невидима сила тягнула туди. Якось я зібралась з силами і пішла. Так як я довго вагалась, то людей вже було багато і мені прийшлося сісти майже на передню лавку. Встає перший проповідник, гість із Києва і каже: «Ми завжди за покаяння молимося на останній молитві. А мене Бог побуджує помолитись за покаяння на першій молитві. Я відчуваю, що є душа, яка покається». І я покалась.

Через місяць мене Бог хрестив святым духом. А ще через пів року я прийняла Святе Водне Хрещення по вірі. І все, що сказала мені сестра-пророк в той день. Збулось. Хрещення я приймала в найбільшому молитовному будинку в селі Кідри. Дійсно прийшло вітати мене дуже багато людей. Ще через пів року, я сіла в центральний хор у сопрано.

Ще хочу розказати, про чудеса Божі в моєму житті.

Якось я прийшла провідати одну стареньку сестру-пророка. І вона мені стала розказувати один випадок, який колись відбувся в її житті. Це було у тяжкі 90-ті роки. У її доньки вкрали куртку і не було в чому ходити на зібрання. Вона стала молотитись до Бога, щоб послав якого не будь одягу. І сниться їй сон, що приходиться до неї чоловік з великим мішком і висипає перед нею купу всякого одягу старого. Вона каже: «А для чого воно

мені?». А чоловік відповідає: «Ну ти ж просила, щоб тобі Бог послав якого не будь одягу, то тримай». І вона зрозуміла, що потрібно просити конкретно. Вона стала просити конкретно куртку. І пройшло декілька днів. Приходить одна сестра і каже «Я чула, що в твоєї доньки вкрали курточку, а нам прислали з Америки, а ні на кого не підходить».

Стали ми з сестрою цією молитись, а Бог каже: «Якщо в тебе є нужда, то проси в Мене так, як просила б у людини». Я стала думати над цим. Дійсно, ми часто просимо дуже абстрактно: «Боже вийди на допомогу, Боже не остав». А в людини просимо конкретно — що саме і на коли нам потрібно. Це була неділя, а на п'ятницю мені потрібна була конкретна сума. І я стала просити: «Боже, подай мені на п'ятницю ... суму грошей, бо вона мені потрібна для ...». У вівторок підійшла дуже велика зневіра. Та Бог підкріпив «Якщо підходить зневіра, кажи, що я знаю, що Бог не підведе». І я стала твердою вірою, що Бог обов'язково допоможе мені в моїй нужді. Прийшов вечір четвергу. Я зібралась на молитовне зібрання з думкою, думкою, що буду все зібрання просити Бога про милість і допомогу. Але тільки прийшла на зібрання — одразу серце наповнилось радістю і понеслась хвала до Бога. Після зібрання, чомусь Бог побудив мені зателефонувати одній сестрі. Я їй зателефонувала, а вона одразу говорить: «Ти де? Бо я тобі телефонувала. Зайди до мене». Коли я зайшла до неї — то вона передала мені конверта зі словами — це тобі передали і сказали обов'язково віддати сьогодні, а якщо щось не вийде то завтра з самого ранку». Це був звичайний білий конверт. На ньому надпис: «Сестрі Лені». Коли я прийшла до дому і відкрила конверт, то о диво — в конверті була точно та сума, про яку я просила в Бога.

Ще хочу розказати про одну відповідь на молитву.

Це було у перші дні війни. Однієї ночі в мене порвали водопровідні труби. Затопила сусідів. Я почала сильно

плакати. Грошей немає. Було лиш декілька сотень гривень і все. І як когось просити про допомогу, як я не знаю, чи вистачить їх навіть на матеріали, не кажучи про оплату роботи. А якщо і вистачить, то за що купувати хліб. Я опустилась на коліна і це була найкоротша молитва у моєму житті. Я просто сказала: «Боже, якщо Ти благоволиш до мене, то Ти допоможи в цій проблемі. Я не буду ні до кого звертатись, а Ти пришли мені людину до мого дому сьогодні до кінця дня». Це було, можна сказати, неможливо. Бо в мій дім може і за рік ніхто не зайти, бо не маю родичів.

Я просто лежала на ліжку без сили. І раптово, я згадала сон, що наснився мені за декілька днів до цього. Мені снилось, що я намагаюсь з'єднати водопровідні труби, а поруч стоїть одна сестра. Я вирішила піти до цієї сестри, але нічого не говорити, про свою проблему. Коли ми з нею розмовляли до неї приїхали ще одні відвідувачі. Це була молода пара з Волині, що приїхали на один день до батьків. Ми розмовляли і хлопечко сказав, що заробляє на життєтти тим, що влаштовує всі роботи пов'язані в водопроводом. Коли ми поспілкувались, то пара вийшла першою. Господар мені говорить: «Попроси, щоб вони відвезли тебе додому». Я кажу: «Та навіщо, вже через короткий час почнеться комендантська година, а їм їхати в іншу сторону від мого будинку». Та коли я вийшла на вулицю, то виявилось, що пара чекала мене, щоб підвезти. Коли ми підїхали до мого будинку в годиннику було 21.50. Через 10 хвилин початок комендантської години. Тоді я сказала до брата: «В мене сталась біда, але я просила, щоб Бог прислав мені людину до мого дому і якщо він тебе прислав то може подивись і хоч під скажеш, що там можна зробити». Він сказав: «Звісно подивлюсь». Він подивився і сказав: «Не переживайте, я завтра куплю всі необхідні матеріали і зроблю все».

Ось так Бог чує і допомагає нам у щоденних потребах.

Олена КРИВКО

Відвідайте сайт Рівненського обласного об'єднання УЦХВЄ

Рівненське обласне об'єднання УЦХВЄ має офіційний сайт, який слугує своєрідною візитівкою об'єднання. На сайті можна ознайомитися із історією, структурою Об'єднання, основною діяльністю, служителями, рішеннями, а головне — актуальними новинами життя братерства.

Сайт має три версії: десктопну, планшетну та мобільну. Функціонал ресурсу розширюється, розроблюються різні бази даних. На даний час на сайті є можливість переглядати актуальні новини за різними категоріями (новини світу, України, Рівненщини) та відділами (мі-

сіонерського, молодіжного, освіти, благовістя, добротності та ін.). У розділі «Про нас» читачі мають змогу ознайомитися з віровченням Церкви, історичною довідкою братерства, складом обласної ради). У розділі «Медіа» доступні електронні версії газети «За віру Євангельську», відео, інтерв'ю, блоги служителів, перелік християнських ресурсів та церков, в яких

здійснюються трансляції богослужінь. Також реалізована можливість пошуку адрес церков, їх місцезнаходження на карті, контактів служителів.

Адреса сайту: <https://chve.rv.ua/>

Що таке молитва покаяння?

Молитва покаяння — це молитва людини, яка усвідомлює, що є грішною і потребує Спасителя. Саме по собі промовляння молитви покаяння нічого не робить. Молитва покаяння діє тоді, коли відображає щире розуміння, усвідомлення та віру людини у свою гріховність і потребу в спасінні.

Першим аспектом молитви покаяння є розуміння того, що ми всі — грішники. Римлян 3:10 проголошує: «Як написано: Нема праведного ні одного». У Біблії чітко стверджується, що всі ми згрішили. Ми всі грішники, які потребують Божої милості і прощення (Тита 3:5-7). Через гріх ми заслуговуємо вічного покарання (Матвія 25:46). Отже, молитва покаяння — це благання про благодать замість засудження, це прохання

про милість замість гніву.

Другий аспект молитви покаяння — це усвідомлення того, що Бог зробив для виправлення нашого плачевного стану. Бог прийняв тіло і став людською істотою в особі Ісуса Христа (Івана 1:1,14). Ісус же відкрив нам правду про Бога і прожив праведне й безгрішне життя (Івана 8:46; 2 Коринтян 5:21). Потім Він помер на хресті замість нас, прийнявши призначене нам покарання (Римлян 5:8). Христос воскрес із мертвих, доводячи Своєю перемогою над гріхом, смертю і пеклом (Колосян 2:15; 1 Коринтян 15-ий розділ). Лише завдяки цьому ми можемо отримати прощення наших гріхів, а також нам обіцяна вічна оселя в Небесах — якщо ми лише повіримо в Ісуса Христа. Усе, що нам потрібно робити, це вірити, що Він помер за нас і воскрес із мертвих (Римлян 10:9-10). Ми можемо бути спасен-

ні лише благодатно, лише через віру та лише в Ісуса Христа. Текст Ефесян 2:8 проголошує: «Адже ви спасенні благодаттю через віру, і це не від вас, це Божий дар».

Молитва покаяння — це спосіб повідомити Богові, що ви покладаєтеся на Ісуса Христа як вашого Спасителя. Немає «магічних» слів, що ведуть до спасіння. Лише віра у Христа і Його воскресіння може спасти нас!

Якщо ви усвідомлюєте, що згрішили і потребуєте спасіння через Ісуса Христа, ось молитва покаяння, з якою ви можете звернутися до Бога: **«Боже, я знаю, що я грішник. Я знаю, що заслуговую понести наслідки мого гріха. Тим не менше, я вірю в Ісуса Христа як мого Спасителя. Я вірю, що Його смерть і воскресіння забезпечили мені прощення. Я вірю лише в Ісуса Христа як мого особистого Господа і Спасителя. Дякую Тобі, Господи, за те, що спасаєш і прощаєш мене! Амінь!»**

ЗАПРОШУЄМО ВАС ВІДВІДАТИ ЗІБРАННЯ

Християн Віри Євангельської у Рівненській області, які відбуваються щонеділі о 10:00

Березнівський р-н:

- с. Березне, вул. Київська, 22а
с. Кам'янка, вул. Кузнєцова, 32;
с. Вітківці, вул. Подільська, 19-А;
с. Яринівка, вул. Першотравнева, 5;
с. Велика Купля, вул. Зелена, 5;
с. Тишиця, вул. Шкільна, 1-А;
с. Малинськ, вул. Залізнична, 24;
с. Поляни, вул. Молодіжна, 2А;
с. Орлівка, вул. Незалежності, 45;

Володимирецький р-н:

- с. Нова Рафалівка, вул. Партизанська, 9;
м. Вараш, м-н Північний-1, 1. Церква «Благодать». Неділя о 10:00; 13:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
с. Володимирець, вул. Шевченка, 71;
с. Довговоля, вул. 40-річчя Перемоги, 43-А;
с. Великий Жолудськ, вул. М. Молочко, 2;
с. Малий Жолудськ, вул. 17 вересня, 21
с. Сопачів, вул. Гузоватого, 12А;
с. Кідри, вул. Польська, 25-А;
с. Попиці, вул. Шкільна, 4;
с. Берестівка, вул. Вишнева, 1;
с. Бишляк, вул. 17 вересня;
с. Велихів, вул. Шевченка, 51;
с. Сварині, вул. Незалежності, 90;
с. Ромейки, вул. Садова, 22;
с. Мульчиці, вул. Шевченка, 17;
с. Луко, вул. Шевченка, 1А;
с. Чапка, вул. Центральна, 2А;
с. Новаки, вул. Вишнева, 2;
с. Собіщиці, вул. Центральна, 11А;
с. Половці, вул. Л. Українки;
с. Антонівка, вул. Партизанська, 5;
с. Воронки, вул. Шевченка, 22;
с. Жовчині, вул. Нова;
с. Великі Цеппевичі, вул. Л. Українки, 71;
с. Острів, вул. В. Васковця;
с. Щоків, вул. Лісна, 14;
с. Малі Телковичі, вул. Шкільна, 20;
с. Городець, вул. Садова, 1а;
с. Великі Телковичі, вул. Центральна, 102;
с. Каноничі, вул. Калініна, 45;
с. Більська Воля;
с. Діброва;
с. Лозки, вул. Набережна, 49а;
с. Любихи, вул. Вишнева, 19;
с. Заболоття.

Гоцанський р-н:

- с. Ілліні, вул. Млинівська, 25;
с. Гоца, пр. Пекарський, 10. Неділя о 11:00, середа о 18:00;
с. Бугрині, Б. Хмельницького, 19;
с. Угільці, вул. Шкільна, 3;
с. Вільгір, вул. Набережна, 15;
с. Вітків, вул. Набережна, 9;
с. Воскодави, вул. Молодіжна, 46;
с. Новоставці, вул. Фестивальна, 1;
с. Томахів, вул. Мирна, 25А;
с. Терентіїв, вул. Центральна;
с. Бабин, вул. Заводська, 1а;
с. Подоліяни, вул. Шевченка;
с. Дружне, вул. І. Франка, 80;
с. Пустомити, вул. Л. Українки, 107;
с. Тучин;

- с. Липки, вул. Івана Шишки, 10;
с. Вовкошів;
с. Андрусіїв;
с. Федорівка, вул. Молодіжна, 14;
с. Чудинця, вул. Перемоги, 44;
с. Синів, вул. Зелена, 15;
с. Колесники;
с. Воронів;
с. Андрусіїв (місіонерська станція).

Демидівський р-н:

- с.т. Демидівка, вул. Богдана Хмельницького, 3;
с. Берестечко, вул. Надстирна, 9. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та четвер о 18:00;
с. Вербень, вул. Зелена, 32. Неділя о 10:00.
с. Вовковий, вул. Грушевського, 129. Неділя о 10:00, вівторок та п'ятниця о 18:00;
с. Рудка, вул. Садова, 9;
с. Княгинин, с. Ільбибоки, с. Лопавше (місіонерські станції).

Дубенський р-н:

- м. Дубно, вул. Пилипа Орлика, 19 (р-н залізничного вокзалу). Неділя о 10:00 та 17:00, середа та четвер о 19:00;
с. Повча, вул. Андріянова 7. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та четвер о 17:00;
с. Майдан, вул. Першотравнева 3А. Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок, четвер та п'ятниця о 20:00;
с. Молодаво Перше, вул. Перемоги, 115А. Неділя о 10:00 та 17:00, середа та п'ятниця о 20:00;
с. Стівець, вул. Шевченка. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок, четвер та п'ятниця о 20:00;
с. Верба, вул. Грушевського, 13а. Неділя о 10:00 та 17:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
с. Варковичі, пров. Травневий, 1;
с. Копани, вул. 1 Травня, 37;
с. Заруддя, вул. Шевченка, 11а;
с. Стара Носовиця, вул. Кременецька, 78а;
с. Панталія;
с. Стара Миколаївка, вул. Л. Українки, 70;
с. Мирогоща, пр. Патолічева, 2;
с. Мильча, вул. Глибока, 2. Неділя о 10:00 та 17:00 та п'ятниця о 17:00;
с. Підбруси́н, вул. Першотравнева, 7;
с. Озеряни, вул. Шевченка, 87.

Дубровицький р-н:

- м. Дубровиця, вул. Воробинська, 68;
с. Осова, вул. Незалежності-3;
с. Будимля, вул. Незалежності;
с. Переброди, вул. Зарічна, 58;
с. Селець, вул. 17 Вересня, 59
с. Колки, вул. Центральна, 93;
с. Людині, вул. Лісова, 8;
с. Нивецьк, вул. Шкільна, 8;
с. Грицьки, вул. Івана Франка;
с. Підлісне, вул. Нова;
с. Висоцьк, вул. Містечкова, 33;
с. Жадень, вул. Центральна, 176;
с. Бродець, вул. Набережна, 17;
с. Лютинськ, вул. Молодіжна, 38;
с. Заслущя, вул. Л. Яцут, 17;

- с. Литвиця, с. Крупове (місіонерські станції).

Зарічненський р-н:

- с. Новоріччя, вул. Центральна, 12;
с.т. Зарічне, вул. Боричевського, 17;
с. Серники, вул. Партизанська, 40;
с. Кухітська Воля, вул. Л. Українки, 104;
с. Морочне, вул. Центральна, 121;
с. Кухче, вул. Березова;
с. Річниця, вул. Соборна, 28;
с. Прикладники, с. Вовчиці, с. Дібрівські;
с. Локниця, вул. Центральна, 195;
с. Мутвиця, вул. Центральна, 18;
с. Неньковичі, с. Привітківка;
с. Млинок, вул. Центральна, 68;
с. Борове, вул. Довга, 4.

Здолбунівський р-н:

- с. Глинськ, вул. Дубенщина, 6;
с. Цурків, вул. Б. Хмельницького;
с. Мізоч, вул. Липки, 7;
с. Гільча, вул. Чесьська, 97;
с. М. Здолбунів, вул. Зелена, 6г;
с. Ступно, вул. Бокова, 2;
с. Новомильськ, вул. Центральна, 73-а;
с. П'ятигори, вул. Грушевського, 11;
с. Здобовиця, вул. Мартинівка, 89 а;
с. Білашів;
с. Нова Мощаниця, вул. Ялиси, 2;
с. Будараж (місіонерська станція).

Корецький р-н:

- м. Корець, вул. Київська, 226а
с. Користь. Неділя о 19:00, Субота о 11:00 (дитяче служіння);
с. Великі Межиричі, вул. Шевченка, 47;
с. Невірків, с. Жорнівка;
с. Головинці, с. Крилів, с. Бриків, с. Сапожин (місіонерські станції).

Костопільський р-н:

- м. Костопіль, вул. Сидорова, 5-Б;
с. Головин, вул. Базальтська, 12. Неділя о 10:00, вівторок о 19:00;
с. Іваничі, вул. Весняна, 3. Неділя о 17:00;
с. Берестовець, вул. Центральна, 36. Середа о 19:00.
с. Звездівка
с. Перетоки, вул. Соборна, 18
с. Соломка, вул. Костопільська, 6 А
с. Яполоть, вул. Лісова, 2-а
с. Злазне, вул. Тиха, 17
с. Глажева
с. Збуж, вул. Лугова, 1-а
с. Великий Мидськ, вул. Центральна, 92;
с. Бичаль
с. Тростьянець, вул. Першотравнева, 35а
с. Корчин
с. Деражин, вул. Шевченка, 51 В
с. Дюсин, вул. Ніла Хасевича, 16
с. Постійне, вул. Гайдуки, 38
с. Гута, вул. Бугейська, 25-А
с. Малий Стидин
с. Пісків, вул. Шевченка, 39

Млинівський р-н:

- с. Борбин, вул. Відродження, 20;
с.т. Млинів, вул. Пушкіна, 4;
с. Смордва, вул. Острів, 7;
с. Підлозіці, вул. Незалежності, 31;
с. Довгошів, вул. Ровенка, 3;

- с. Острожець, вул. Тиха, 15;
с. Тушебин, вул. Шкільна, 43;
с. Пітушків, вул. Шкільна, 22;
с. Ярославичі;
с. Угдці, вул. Центральна, 7;
с. Бокійма, вул. Л. Українки, 37;
с. Малин, Радянська, 12 А;
с. Свнців, вул. Визволення;
с. Підбруси́н;
с. Хорупань, вул. Шкільна, буд. 29;
с. Владиславівка, с. Береги, с. Підгайці (місіонерські станції);
с. Терешів, с. Городниця (проводяться зібрання).

Острозький р-н:

- м. Острог, пр. Садовий, 5;
с. Розваж, вул. 17 вересня, 3;
с. Могиляни, вул. Шевченка, 15
с. Оженин, вул.Кринична, 7
с. Українка, Заводська, 14
с. Сіянци, вул. Ватутіна, 20
с. Стадники, вул. Л. Українки, 2
с. Країв, с. Хорів, с. Кураж, с. Теремне, с. Мощаниця
с. Грем'яче, вул. Центральна, 70
с. Бродівське, вул. Б. Хмельницького, 117
с. Вельбіно, вул. Гагаріна, 40-а
с. Почалки, вул. Молодіжна, 5-А
с. Тесів, вул. Ватутіна, 8
с. Волосківці, вул. Буденного, 33
с. Бухарів

Радивилівський р-н:

- м. Радивилів, вул. Грушевського, 91;
с. Батьків, вул. Почаївська, 59. Неділя о 10:00 та 17:00, середа о 18:00.
с. Зарічне, с. Пляшева
с. Гай-Ситенські, вул. Маркелова, 111
с. Боратин, вул. Набережна
с. Перенятин, вул. Почаївська, 22
с. Стоянівка, вул. 17 Вересня, 6
с. Підзамче
с. Копані, вул. Зелена, 3
с. Теслуґів, вул. Шевченка, 3
с. Хотин, вул. Джерельна, 10
с. Іванівка (місіонерські станції)

Рівненський р-н:

- м. Рівне, вул. К. Литвина, 2 — церква «Святої Трійці». Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
м. Рівне, вул. Тиннівська, 63 — церква «Христа Спасителя». Неділя о 10:00 та 18:00, середа о 19:00;
м. Рівне, вул. Уласа Самчука, 32а — церква «Молодіжна»;
м. Рівне, вул. Королюва, 3 — церква «Божого Спасіння». Неділя о 10:00 та 18:00, вівторок та п'ятниця о 19:00;
м. Рівне, вул. Плужника, 3 — церква «Світланова Зоря»;
с.т. Клевань, вул. Королюва, 1. Неділя о 10:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
с. Корнин, вул. Польова, 2;
с. Олександрія, вул. 1 Травня, 22;
с. Бармаки, вул. Центральна, 3;
с. Великий Житині, вул. Рівненська, 42-г;
с. Грушвиця, вул. Шкільна, 2;

Дорогі читачі! Ви можете підтримати наше служіння, пожертвавши будь-яку суму.

Payment information for PrivatBank and Monobank, including QR codes and card numbers: 5168 7521 0046 9512 and 5375 4112 1492 7271.

- с. Городище, вул. Рівненська, 72;
с. Голишів, вул. Молодіжна, 10;
с. Дерев'яне, вул. Є. Наумець, 54;
с. Новокуків (скра) вул. Л. Українки, 11-а;
с. М. Шпаків, вул. Шевченка, 42-А;
с. Зоря, вул. Орловського, 6;
с. Оржів, вул. Центральна, 34;
с. Нова Українка, вул. Приходька, 36;
м. Рівне, проспект Миру, 7а — Церква «Добрий Самарянин»;
с. Макотери, вул. Козацька, 38-а;
с. Зозів, вул. Вишнева, 20;
с. Великий Олексин, вул. Весняна, 53;
с. Углище, вул. Річна, 20;
с. Шубків, с. Верхівськ, с. Рокитнярад-2 (місіонерські станції).

Рокитнівський р-н:

- с.т. Рокитне, вул. Приходька, 2;
с. Карпилівка, вул. Княгині Ольги, 13;
с. Березово, вул. Кузнєцова, 13;
с. Старе село, вул. Зарічна, 2;
с. Томашгород, вул. Привокзальна, 19-а;
с. Познань, с. Глинне;
с. Переходиці, вул. Партизанська, 7;
с. Обсіч, вул. Пуделівська, 110;
с. Залав'я, вул. Шкільна, 7;
с. Дубно, вул. Шкільна, 7;
с. Блажове, вул. Молодіжна, 11;
с. Кам'яне, вул. Центральна, 79;
с. Рокитнів, вул. Лайоша Гавро, 2-А;
с. Хміль, Шкільна, 6;
с. Купель, вул. Тарасенка, 19;
с. Вежиця, вул. Скумая, 4;
с. Остки, вул. Молодіжна, 6;
с. Заболоття, вул. Соборна;
с. Масевичі, вул. Центральна, 84;
с. Нетреба, вул. Центральна, 1;
с. Грабуни, вул. Незалежності;
с. Більськ, вул. Пасічна, 2;
с. Карпилівка, вул. Спортивна, 9а;
с. Дроздів, вул. Нова, 5а;
с. Кисоричі, вул. Центральна, 100;
с. Березово, вул. Соборна;
с. Єльне, вул. Ковпака;
с. Білівіж (місіонерська станція).

Сарненський р-н:

- м. Сарни, вул. Ковельська, 104а — церк-

- ва «Преображення». Неділя о 10:00 та 17:00, середа та п'ятниця о 19:00;
м. Сарни, вул. Грушева, 3;
м. Сарни, вул. Смоліча, 1 — церква «Божого Спасіння»;
с. Тинне, вул. Прислучанська, 25;
с. Чермерне, вул. Молодіжна, 2;
с. Віри, вул. Шевченка;
с. Цеппевичі, пров. Замковий, 2;
с. Тріскіні, вул. Молодіжна, 23;
с. Чисель, вул. Ювілейна, 8;
с. Висове, вул. Підлісна, 28А. Неділя о 10:00 та 18:00, середа та п'ятниця о 19:00;
с. Карпилівка, Радянська, 129-а;
с. Бутейки, вул. Зелена, 10-а;
с. В. Вербче, вул. Вишнева, 41;
с. М. Вербче, вул. Центральна, 75;
с. Вирка, с. Кричильськ, с. Ремчиці;
с. Волоша, вул. Центральна, 30-А;
с. Гранітне, вул. Лісова, 2-б;
с. Довге, вул. Центральна, 94-А;
с. Корост, вул. Центральна;
с. Клесів, вул. Зелена, 33;
с. Мельниця, вул. Шевченка, 40;
с. Немовичі, вул. Острівського, 50-а;
с. Поляна, вул. Лугова, 5;
с. Рудня-Карпилівська, вул. Кузнєцова, 33;
с.т. Степань, вул. Прибережна, 26;
с. Селище, вул. Партизанська, 5-а;
с. Тутовичі, вул. Підлісна, 21-А;
с. Федорівка, вул. Мичуріна, 25;
с. Чудель, вул. Вишнева, 4а;
с. Ясногірка, вул. Партизанська, 15-а;
с. Кам'яне-Случанське
с. Стрільськ, вул. Вишнева 7
с. Карасин, вул. Центральна, 10-а;
с. Яринівка, вул. Шевченка, 13;
с. Мар'янівка, вул. Центральна, 22а;
с. Кузьмівка, с. Любиковичі (місіонерські станції).
с. Лючка, вул. Центральна, 30 (неділя 14:00)
с. Ремчиці, вул. Шкільна 42

Християнська церква Христа Спасителя м. Турка, Львівська обл. тел.: +38 (050) 505 53 33 — Володимир